

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 289

Mexikaansche Gelukzoekers.

22½ Cents
45 Centimes

en droegen zij den bewusteloozen Mexicaan behoedzaam voort.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN. BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigere voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

Mexicaansche Gelukzoekers.

HOOFDSTUK I.

Een reis naar Parijs.

De gewone Kanaalboot, die van Dover op Calais vaart, was druk bezet.

Sedert eenigen tijd was het verkeer weder zoo goed als normaal, en een groot aantal plezierreizigers begaf zich naar Frankrijk, om zich met eigen oogen te gaan overtuigen van de verwoestingen, in het noordelijk deel van de Republiek door den vreeselijken oorlog aangericht.

Ook waren er talrijke zakenlieden onder de passagiers, die oude zaken-relaties weder gingen hernieuwen of nieuwe aanknoopen.

Het Engelsche element had de overhand, maar er bevonden zich toch ook vrij wat Franschen op de boot, die lange jaren in Engeland hadden vertoefd, en eerst thans gelegenheid vonden naar hun vaderland terug te keeren.

Onder de reizigers bevonden zich twee elegant gekleede heeren, die in een op zachten toon gevoerd gesprek met elkander verdiept waren, over het eerste-klassedek heen en weer wandelden, genietend van den

Raffles No. 289.

frisschen wind, die de hitte van den warmen dag een weinig kwam temperen.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charly Brand.

Zij hadden dien morgen Londen verlaten, met het doel zich naar Parijs te begeven, in welke stad zij een onderneming op touw meenden te zetten, waarvan zij zich tamelijk veel voorstelden.

Eenige dagen geleden was te Londen het bericht ontvangen, dat de Negus van Abyssinië in de Fransche hoofdstad was aangekomen met een klein gevolg.

En daar de Negus buitengewoon rijk was en de zonderinge gewoonte had een zeer groot gedeelte van zijn rijkdommen overal mee naar toe te nemen, zoo had Raffles een stout plan uitgewerkt, waarvan de gentleman-inbreker zich gouden bergen beloofde.

Wat de Negus van Abyssinië eigenlijk in Parijs kwam uitvoeren was niet zeer duidelijk en men verdiepte zich vruchteloos in allerlei vermoedens.

De bladen moesten zich tevreden stellen met eenige

niets zeggende communiqué's van de Fransche Regeering, die hen niets wijzer maakte, en hadden dus alle vrijheid, allerlei fantastische beschouwingen aan de komst van den Negus vast te knoopen.

Maar geen van de bladen kende de eenige ware, en zeer eenvoudige reden — namelijk dat de Negus, hoe zwart hij dan ook mocht wezen, zich een weinig wilde amuseeren, en daarvoor geen stad wist, die hiervoor zoo goed geschikt was als Parijs!

En daarom stonden nu alle bladen vol met allerlei diplomatieke berekeningen die kant noch wal raakten, en die zelfs een stillen wenk van den Quai d'Orsay ten gevolge hadden gehad, waarin de al te ijverige dagbladschrijvers werden aangemaand, zich in hun fantasieën een weinig te matigen, daar men in deze woelige tijden beter deed, het terrein der politiek zoo min mogelijk te betreden en zoo weinig mogelijk aanleiding te geven tot nieuwe geschillen.

Dit klemde te meer, waar de betrekkingen met Italië op dat oogenblik verre van aangenaam waren, en zelfs een ernstig karakter dreigden aan te nemen, naar aanleiding van het vraagstuk van Fiume.

Gelukkig bleek de regeering te Rome zich van al dit geschrijf volstrekt niets aan te trekken en liet zij den vorst van het land waarover zij het protectoraat uitoefende kalm trekken.

Blijkbaar was men op het Quirinaal van oordeel, dat men er verstandig aan zou doen, den boog niet al te strak te spannen en geen olie op het vuur te werpen.

Dit alles bespraken de beide onafscheidelijke vrienden, toen zij met de handen op den rug langzaam over het dek heen en weer wandelden, nu en dan aan de verschansing stilstaande, om hun blikken over de blauwe golven van het Kanaal te laten glijden.

— Is die Negus nu werkelijk zoo rijk? vroeg Charly Brand, die zijn blozend jongensgezicht vragend naar Raffles ophief.

— Ik heb zelfs wel eens hooren zeggen, Charly, dat hij de rijkste man ter wereld is, zelfs niet geëvenaard door den rijksten Indischen Nabob, en dat hij ook de Amerikaansche milliardaars ver achter zich laat. Hij bezit niet alleen een zeer groot vermogen aan contanten, dat in allerlei Europeesche Banken belegd is, en dat men alleen reeds op honderdtwintig millioen pond sterling schat, maar daarenboven een fabelachtige collectie schitterende diamanten en een schatkamer vol juweelen van andere soorten, gouden munten en andere

waardevolle zaken, waaronder dan in de eerste plaats genoemd moeten worden de heerlijke voortbrengselen van Afrikaansche kunst en Indische textiel-nijverheid — sjaals uit Casimir, prachtige tapijten uit Teheran, honderden prachtige olifantstanden, een collectie Indische wapens die millioenen waard is, schitterende staatsgewaden van goud laken met paarlen bestikt, en andere voorwerpen.

Daarmede zijn eenige zalen van zijn paleis gevuld.

— Dus een soort prins uit de „Duizend en Een Nacht“?

— Ja, maar een prins zoo bruin als koffie.

— Geloof je dat je plan gemakkelijk uitvoerbaar is?

— Het zal veel afhangen van de wijze, waarop onze vriend bewaakt wordt, maar met wat goeden wil, een weinig stoutmoedigheid en een beetje geluk, waar buiten geen enkele inbreker het kan stellen, zullen wij heel ver komen. Ik stel mij van dit uitstapje werkelijk zeer veel van voor.

— Hadden wij Henderson, onzen trouwen chauffeur, niet moeten meenemen? De reus had ons misschien wel van dienst kunnen zijn.

— Je weet wel, Charly, dat ik den braven kerel liefst zoo weinig mogelijk medeneem bij ondernemingen als deze, waarbij ik groote bedragen van eigenaar doe veranderen — al weet ik zeer goed, dat hij er volstrekt niet tegenop ziet, om mij daar bij te helpen.

— Dat komt omdat hij je met lijf en ziel is toegedaan, daar je hem herhaaldelijk het leven hebt gered, en zelfs, toen je hem eenige jaren geleden in dienst nam, van den rand van den afgrond hebt gered, merkte Charly op ernstigen toon aan.

Raffles deed alsof hij deze opmerking niet had gehoord, en ging kalm voort.

— Als wij onzen reus noodig mochten hebben, hetgeen ik pas kan zeggen, als ik den toestand ter plaatse heb onderzocht, dan zal het voldoende zijn om hem een telegram te sturen, en dan zal hij, als hij een van onze snelle motorbooten gebruikt, een uur of zes later voor ons staan.

— Trekken wij te Parijs in een van onze huizen?

— Ook dat zal van de omstandigheden afhangen. Voorloopig zullen wij ons naar een hotel begeven. Ik heb veel goeds hooren zeggen van het „Hotel de l'Esplanade“ aan de Champs Elysées, dicht bij den Triomfboog en wij kunnen wel eens zien of men er niet te veel van heeft gezegd.

Terwijl de vrienden hun gesprek op zachten toon voortzetten, gieed de Kanaalboot snel over de nauwelijks rimpelende oppervlakte van het Kanaal.

De overtocht zou onder de gunstigste omstandigheden plaats grijpen, want wind en getij waren mede.

Het was ongeveer drie uur in den middag, toen het fraaie schip, na een behendig uitgevoerde manoeuvre aan de landingspier te Calais meerde.

De loopbruggen werden uitgelegd en de reizigers begaven zich aan wal.

Nadat de visitatie had plaats gehad, kon ieder zijns wegs gaan.

De meeste reizigers spoedden zich naar het station, waar de trein naar Parijs reeds zou gereed staan.

Ook Raffles en Charly bevonden zich daaronder.

— Ik weet niet wat het is, zeide de jonge man, nadat zij alleen in een eerste-klas coupé waren gaan zitten, maar ik gevoel mij in gevallen als deze, altijd veel veiliger als ik in een van onze auto's zit, bestuurd door de vaste hand van onzen Henderson.

— En toch is in deze tijden van telegraaf en telefoon een auto niet het veiligste vervoermiddel, mijn jongen, zeide Raffles glimlachend. Weliswaar kan men daarmede gaan, waarheen men wil, en behoeft men ook geen gevaar te loopen op een of ander perron plotseling een hand op zijn schouder te voelen, maar daarentegen herkent men een auto vrij spoedig en bovendien kan zulk een voertuig ons op het meest ongelegen oogenblik in den steek laten. Ik wil eerlijk zijn en erkennen, dat wij tot dusverre over onze auto's zeker niet te klagen hebben, al is het niet te loochenen, dat wij er reeds enkelen hebben moeten opofferen tijdens een avontuurlijke vlicht.

— Auto's en vliegmachine's, Edward. Weet je wel, dat je „Den Duivel der Lucht”, je wonderbaarlijke elektrische vliegmachine, reeds driemaal hebt moeten herbouwen, omdat je de anderen had moeten vernielen?

— Dat zal ik zeker niet spoedig vergeten, Charly! Dat waren zeer spannende avonturen, waaraan ik nog steeds met genoegen terug denk.

— Met genoegen? Maar, Edward — wij hebben er bijna onze buid bij gelaten!

— Bijna — en dat is het juist, dat ze zoo aantrekkelijk maakte.

— Het hangt er maar van af, op welk standpunt men zich plaatst! hernam Charly droogjes.

Terwijl de beide vrienden hun oude herinneringen

ophaalden, en een aantal hunner meest opwindende avonturen weder aan hun oog lieten voorbijglijden, reed de trein met groote snelheid door het zoo jammerlijk verwoeste Noordelijke deel van Frankrijk.

Het was half acht in den avond toen de geweldige locomotief blazend en puffend het Gare de l'Ouest binnen reed.

Het bleek nog steeds vrij bezwaarlijk te zijn, zich een huurauto te verschaffen, daar de chauffeurs met een effen gezicht allerlei voorwendseis verzonnen om niet te rijden, als het uiterlijk van den aspirant-passagier hun niet aanstond, of als het aangewezen doel veel te ver uit de buurt was, maar toch slaagden Raffles en Charly er in, tegen de belofte van een goede fooi tamenlijk spoedig een dier onmisbare medeburgers over te halen, hen naar het hotel de l'Esplanade te brengen.

Zij kwamen daar aan op het oogenblik van het diner, en hadden juist den tijd zich op hun kamers een weinig te verfrisschen en toilet te maken.

Beneden vonden zij de groote eetzaal reeds bijna geheel bezet.

Een gediensstige kellner wees hun een der weinige tafeltjes voor twee personen, die nog niet in beslag waren genomen en waaraan hij zelf bleek te bedienen.

De beide vrienden namen plaats en Raffles stelde met een virtuositeit welke de bewondering van Charly afdwong, hoe menigmaal hij ook reeds in de gelegenheid was geweest, de evolutie van Raffles op dit gebied gade te slaan, het menu samen.

De mannen wierpen een blik om zich heen, en kwamen tot de slotsom, dat deze eetzaal er waarlijk vorstelijk en rijk uitzag, met zijn wit gelakte betimmering, zijn fraaie wandbekleding, in een stemmige kleur gehouden, zijn prachtige elektrische kronen en zijn schoone plafondbeschildering, welke een maaltijd ten huize van Lucullus voorstelde.

— Het ziet er heel goed uit, vind ik, zeide Charly.

— Ja, het hotel is een staaltje van den besten Franschen smaak, bevestigde Raffles, er is niets te veel en niets te weinig. Geen barbaarsche pracht, geen overmaat aan spiegels, verguldsel en rood pluche als in een poffertjeskraam of een paardenspel, maar stemmige weelde en schoonheid van lijn. En dit is zooveel te moeilijker, omdat een hotel als bouwwerk zijn bijzondere eischen stelt, waarmede voor alles rekening moet worden gehouden.

Raffles wilde nog een opmerking maken, maar

aandacht werd op dit oogenblik afgeleid door een rijzig man van omstreeks 40-jarigen leeftijd, met een gebruint, met rimpels doorploegd gelaat, zwarte, leersob-zuchtige oogen en borstelige wenkbrauwen, en gekleed in een rok-costuum, dat er uitzag, alsof het inderhaast bij een verhuurder van dergelijke kleedingstukken gehaald was, omdat niemand het zou wagen dit vertrek, aan de edele culinairische genoegens gewijd, in een ander gewaad dan de zwarte rok binnen te treden.

Deze heer keek eenige oogenblikken om zich heen, als zocht hij naar een plaats, kreeg een kelner in het oog, en vroeg hem in afschuwelijk Fransch, dat menig hoofd zich verschrikt deed omwenden of er geen plaats onbezet was.

De kelner zocht even rond, en geleidde toen den vreemdeling naar een tafeltje, waar nog een stoel onbezet was, en waar een klein gezelschap gezeten was, dat bijna met dineeren gedaan had.

Hier nam hij na eenige plichtplegingen plaats en wijdde zijn aandacht aan de vele kostbare ringen, waarmede zijn vingers bedekt waren, in afwachting dat de kelner hem zou bedienen.

— Wat zou dat voor een landsman zijn? vroeg Charly fluisterend, die eveneens den vreemdeling had zien binnenkomen.

— Naar zijn vreeselijke keelgeluiden te oordeelen een

Spanjaard of een Griek, Charly. Hij heeft echter het meest van een Spaanschen Hidalgo, met zijn lange, zwarte snor, zijn heerschzuchtig gelaat en zijn kaarsrechte houding. Ik moet echter zeggen, dat zijn rok erbarmelijk slecht gemaakt is. Ik zou zelfs zweren, dat het confectie-goed is, voor iemand gemaakt, die heel wat dikker is.

— Je hebt gelijk, het goed hangt hem als een zak om het lichaam. De tegenstelling tusschen die slechtzittenden rok en zijn kostbare ringen is wel zeer eigenaardig.

— Zoo, is jou dat ook opgevallen?

— Het was een der eerste zaken, die mij aan hem opvielen.

De kelner keerde terug en diende de horse d'oeuvre op.

Toen de man zich weder wilde verwijderen, hield Raffles hem staande met de vraag:

— Vertel mij eens, goede vriend — de Negus van Abyssinië logeert hij in het hotel Continental?

— Dat wil zeggen mijnheer, hij logeerde er. Het scheen den bruinen vorst niet meer te bevallen in Parijs, hij heeft gisteravond eensklaps zijn koffers laten pakken, zonder zelfs vooruit te waarschuwen, en is heden in de vroegte naar Rome vertrokken om vandaar weder naar zijn land terug te keeren.

HOOFDSTUK II.

Bij gebrek aan brood.....

De kelner werd aan een ander tafeltje geroepen en zoodra hij hun zijn rug had toegekeerd, wisselden de beide vrienden een veelzeggenden blik met elkander.

— Alle moeite voor niets, Edward, zeide Charly op zachten toon. De vogel is gevlogen.

— Wij zouden hem kunnen navliegen, Charly. Vergeet niet, dat wij slechts twintig uren ten achter zijn. Er gaat een nachttrein, die om een uur naar Marseille vertrekt. Vandaar zouden wij met een vlugge motorboot nog des nachts naar Rome kunnen varen.

— En zou je al die moeite daar werkelijk voor over hebben? vroeg Charly verwonderd. Het is immers reeds best mogelijk, dat hij uit Rome vertrokken is, als wij daar aankomen? En als hij eenmaal op Italiaansch grondgebied is aangekomen, zal men hem wel goed bewaken. Veel beter dan hier te Parijs.

— Daaraan kon je wel gelijk hebben, Charly, zeide Raffles nadenkend. Om je de waarheid te zeggen, lokt het mij ook niet al te erg aan, met deze verbazende hitte de reis naar Marseille te ondernemen, met zulk

een onzeker doel. Het is jammer — maar wij moeten deze onderneming maar afboeken, vanavond en morgenochtend wat in Parijs rondloopen, en dan maar weer naar onze huisgoden terugkeeren. Ik kan je echter zeggen, dat ik het dien Negus zeer kwalijk neem, dat hij niet wat meer belangstelling heeft gekoesterd in de Parijsche middelen van vermaak.

Zooals gewoonlijk het geval was had Raffles zich de teleurstelling spoedig uit het hoofd gezet, en hield zijn geest zich weder met geheel andere zaken bezig.

De beide vrienden dineerden in de meest opgewekte stemming en maakten plannen om dien avond in de Opéra Comique door te brengen.

Het Lot had het echter anders bestemd.....

Raffles en Charly stonden op, betaalden den kellner en liepen langzaam naar de groote vestibule, als een soort wintertuin ingericht, waar het heerlijk koel was, waar tal van gemakkelijke rieten stoelen tot rusten noodde, en waar een klein strijkje zoet-vloeiende walsen deed hooren.

Hier bevonden zich ook een coiffeurs-zaak, de inrichting eener manicure, een sigaren-winkel, een hulpkantoor van de posterijen en telegrafie en een wisselbureau.

— Ik kon wel eens wat Engelsch geld wisselen, Charly, want ik heb het in Londen vergeten, zeide Raffles, toen de beide vrienden, hun sigaret rookend, langzaam de reusachtige hal overstaken.

— Ik heb ook niet veel bij mij — hoogstens een franc of tachtig.

— Ik vrees, dat wij daarmee in dit hotel niet ver zullen komen, mijn jongen, zeide Raffles spottend.

Zij stonden nu stil voor een soort marmeren toonbank, waarboven een verguld rasterwerk, waarin zich een drietal groote loketten bevonden.

Dadelijk kwam een klerk toeschieten, die vroeg wat zij wenschten.

Raffles liet eenige honderden ponden tegen Fransch geld inwisselen, en daarop traden de beide vrienden ter zijde, terwijl Raffles het geld in zijn portefeuille stak.

Juist op dat oogenblik klonk er een zware, eenigszins heesche stem naast hen, die luid vroeg:

— Wilt gij zoo goed zijn, mij dit bankbiljet van duizend franc te wisselen, Senor?

Raffles en Charly, eenigszins verdekt door een groote palm in een geweldige kuip, wierpen snel een

blik terzijde en herkenden den vreemdeling met zijn Spaansch keelaccent.

Hij had een dikke portefeuille te voorschijn gehaald, blijkbaar volgepropt met bankpapier en zwaaide nu een biljet van duizend franc tusschen zijn beringde vingers.

— Welzeker, mijnheer, klonk het beleefde antwoord.

De beambte nam het biljet aan, hield het snel even tegen het licht van de electriche lamp, bekeek het even door een loup, wreef het papier tusschen de vingers en scheen toen voldaan te zijn.

Hij kreeg het wisselgeld uit een in den muur gemetselde brandkast en telde het voor den vreemdeling uit.

Raffles en Charly waren onwillekeurig blijven staan, maar met afgewend gelaat.

De vreemdeling schoof het bankpapier bijeen, bergde het weg, en hield toen een kellner staande, die met zijn servet over den arm voorbijliep.

— Hoor eens hier, vriend, zeide hij. Ik verwacht over een kwartier het bezoek van een landgenoot, die naar mij zal vragen. Wijs mij een afzonderlijk cabinet, en laat hem daar binnen. Wij hebben gewichtige zaken te bespreken en mogen niet gestoord worden. Breng mij een flesch Roederer.

En met dreunende stappen verwijderde zich de vreemdeling.

De kellner wilde verder gaan, maar met een sprong kwam Raffles te voorschijn, en hield hem staande.

— Een oogenblik, mijn waarde, zeide hij op zachten toon. Wilt gij honderd franc verdienen?

De kellner, een jong ventje, knikte vlug eenige malen met het hoofd.

— Vertel mij eens eerst wie de heer was, die zoo even met je sprak.

— Dat was generaal Angeles, mijnheer.

— Een generaal? Een Spaansche?

— Geen Spaansche, maar een Mexicaansche, mijnheer.

— Wat. Is hij diezelfde generaal Angeles, die de vriend is van Villa en die door president Huerta benadigd is, en zich het leven heeft zien schenken op voorwaarde dat hij zich voorgoed te Parijs zou vestigen?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, mijnheer, antwoordde de kellner verlegen. Ik weet alleen dat hij een generaal is en uit Mexico komt.

— Logeert hij hier?

— Neen, mijnheer, dat niet, maar hij komt hier toch bijna iederen dag.

— Luister dan eens. Ik ben een Londensch politie-beambte, — hier is mijn penning. Neen, gij behoeft niet te schrikken en u niet ongerust te maken. Ik moet bepaald weten, wie of wat de man is, die zoo aanstonds den generaal komt bezoeken. Stel mij dus in de gelegenheid, hem aanstonds te bedienen.

De kellner scheen even te aarzelen, maar het vooruitzicht op de vorstelijke fooi deed hem over alle bezwaren heenstappen.

— Als gij werkelijk detective zijt, mijnheer...! Maar kunt gij wel bedienen?

— Een goed detective kan alles, mijn vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Gij hebt niets anders te doen, dan mij een blad, een flesch wijn en een servet te geven. De rest kunt gij gerust aan mij overlaten.

Hierop wendde Raffles zich tot Charly, en zeide in het Engelsch:

— Blijf hier op mij wachten.

Charly nam in een der gemakkelijke stoelen plaats, niet weinig verbaasd over de handelwijze van Raffles, waarvan hij weinig begreep.

Raffles ging met den kellner heen, die hem spoedig van het noodige voorzag, en hem vervolgens het afzonderlijke cabinet aanwees, waarheen hij aanstonds den Mexicaanschen generaal zou geleiden.

Het duurde niet lang, of in de gang klonken de zware schreden van den Mexicaan, en het volgende oogenblik had de kellner de deur geopend van het bijzondere kabinet, waarnaast Raffles zich verscholen hield.

— Waar is de wijn nu? vroeg generaal Angeles ongeduldig. Ik ben niet gewend, dat men mij laat wachten.

— Zij zal u aanstonds gebracht worden, generaal, zeide de kellner haastig.

De generaal trad binnen en Raffles volgde hem op den voet, met een flesch wijn op een zilveren presentierblad.

Een oogenblik vreesde hij, dat de Mexicaan hem wellicht in de eetzaal herkend zou hebben, maar Angeles wierp hem slechts een onverschilligen blik toe, en zeide kortaf:

— Zet daar maar neder, en breng er nog een glas bij.

Raffles deed zwijgend wat hem gezegd werd, en verwijderde zich weder.

En opnieuw bleek de groote veelzijdigheid van den

Grooten Onbekende, want hij had alle allures van den kellner uit een deftig hotel, en niemand zou op de gedachte zijn gekomen, dat hij ooit iets anders geweest was en in de Engelsche hoofdstad in de hoogste adellijke kringen verkeerde.

Hij haalde snel het glas, bracht het binnen, en vatte toen voor de gangdeur post.

Hij behoefde niet lang te wachten, want eenige minuten later kwam de kellner weder aan, thans vergezeld door een anderen bezoeker, die een jongere broer van generaal Angeles had kunnen zijn, hij was even bruin, even lang, en hij had dezelfde donkere oogen.

Alleen ontbrak hem de lange, zwarte snor en ook zijn haar was minder lang.

Raffles maakte zich aanstonds gereed om den bezoeker te ontvangen, en naar het particuliere kabinet te geleiden.

Men trad dit niet aanstonds van de gang af binnen, maar bevond zich dan eerst in een kleine antichambre, door een tweede deur van het eigenlijke kabinet afgesloten, en waar zich slechts eenige weinige meubelen bevonden, een tafel, een sofa, een paar stoelen en voorts een klein dien-buffet, ten dienste van de kellners, die met spijzen beladen binnenkwamen.

Daar bevonden zich ook steeds de noodige couverts en glazen.

Raffles klopte aan en vroeg daarna aan den bezoeker:

— Gij wenscht immers generaal Angeles te spreken, mijnheer?

De bezoeker knikte toestemmend, zonder antwoord te geven.

De deur werd geopend en Angeles verscheen op den drempel.

Hij stak den bezoeker een hand toe, en trok hem snel naar binnen, terwijl hij in zijn erbarmelijk Fransch tot Raffles zeide:

— Nu wensch ik niet gestoord te worden. Hebt gij goed begrepen?

— Volkomen, generaal, antwoordde Raffles onderdanig.

Hij wachtte even, of de beide Mexicanen zich soms naar binnen zouden begeven, maar Angeles bleef staan waar hij stond, en wachtte tot de gewaande kellner zich verwijderd zou hebben.

Raffles moest dus wel heengaan, en toen hij dit gedaan had, en de gangdeur achter zich had dichtgetrok-

ken, hoorde hij den sleutel achter zich in het slot draaien.

— Dat is een wantrouwend heerschap, mompelde hij in zichzelf. En hij maakt het mij lastig genoeg. Het moet dan wel zeer belangrijk zijn, wat hij met dien anderen bruinen heer te bespreken heeft. Nu, er zit dan niets anders op, dan dat ik een van mijn kleine werktuigjes in dienst stel.

Hij stak de hand in den zak, en haalde er een eigenaardig gevormd voorwerp uit, met behulp waarvan hij in staat was, sleutels aan de andere zijde van het slot om te draaien.

Het bestond in een soort stalen pen, die zich kon uitzetten, en die in de schacht van den sleutel kon worden gestoken.

Raffles draaide het instrument behoedzaam om, en bleef toen nog eenige oogenblikken wachten, ten einde er zich van te overtuigen, dat men daar binnen niets van de manoeuvre gemerkt had.

Alles bleef echter stil — het zwakke geknars van den sleutel in het slot was blijkbaar in het particuliere kabinet niet gehoord.

Raffles wachtte nog even of er zich niemand in de

breede gang bevond en draaide toen snel en geruischloos de kruk van de deur om.

Het volgende oogenblik stond hij in het kleine voortrek en had hij de deur weder achter zich gesloten.

Hij begreep, dat hij zich in een gevaarlijke positie bevond.

Hij kende den levensloop van generaal Angeles, en hij wist dat hij bij ontdekking een man tegenover zich zou krijgen, die er niet voor zou terugschrikken, aanstonds van de revolver gebruik te maken.

Hij hield dus zelf de hand in den zak, om de kolf van zijn revolver geklemd, en sloop over het dichte kleed behoedzaam naderbij.

Toen hij de gesloten tusschendeur bereikt had, boog hij zich voorover, en legde zijn oor tegen het sleutelgat.

Weliswaar spraken de beide mannen op gedempten toon en zij voerden hun gesprek in het Spaansch, maar gelukkig zaten zij zeer dicht bij de deur, en Raffles was de taal van Cervantes volkomen meester en sprak ze zelfs vloeiend.

En wat Raffles vernam was zoo belangwekkend, dat spoedig al zijn aandacht bij het besprokene was.

HOOFDSTUK III.

Een stukje Mexicaansche politiek.

Angeles had zijn bezoeker tegenover zich laten plaats nemen, en voor hen beiden een glas wijn ingeschonken.

En nu begon hij:

— Gij zult wel verbaasd opzien Rodriguez Stanza, dat ik, generaal Angeles, u, die mij volkomen vreemd zijt, heb verzocht hier te komen.

— Ik moet erkennen, generaal — begon Stanza.

De ander legde hem met een gebaar het zwijgen op en vervolgde eenigszins ongeduldig:

— Als ge mij laat uitspreken zult gij aanstonds het doel van mijn bezoek begrijpen. Ik heb u een paar

dagen geleden bij toeval in het café La Paix ontmoet, en mij toen dadelijk weder verwijderd, om een reden die u aanstonds wel duidelijk zal zijn. Ik heb u opgewacht, en u gevolgd en heb u aangesproken op een duister gedeelte van den Boulevard. Ik had u in het café Spaansch hooren spreken, en aanstonds begrepen dat ik met een landgenoot te doen had. Ik heb mij aan u voorgesteld en het bleek mij in het daaropvolgend korte gesprek, dat ik in u waarschijnlijk den man gevonden had, dien ik zocht. Gij zijt een vijand van Carranza, evenals ik — en gij zoudt waarschijnlijk wel eenige duizenden piasters op een gemakkelijke wijze willen verdienen.

— Het eene zoowel als het andere is waar, generaal. Toch is het mij nog volkomen duister.....

— Wacht maar, spoedig zult gij het begrepen hebben.

Angeles nam een langen teug uit zijn wijnglas, keek Stanza onderzoekend aan en hernam toen:

— Kent gij de geschiedenis van uw land?

— Meent gij de oude geschiedenis, generaal?

— Neen, de geschiedenis van den jongsten tijd.

— Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik daarvan op de hoogte ben.

— Dan zult gij ook weten, dat de vorige president van Mexico, Huerta, nadat hij mij in zijn macht had gekregen, mij het leven had geschonken, op voorwaarde dat ik mij aanstonds naar Parijs zou begeven, en deze stad nimmer meer zou verlaten.

— Ik weet het, generaal.

— Ook zult gij dan weten, dat ik, bukkend voor de overmacht, dat woord gegeven heb. Ik ben hier nu eenige maanden — maar mijn hart was steeds in Mexico. Met groeiende ongerustheid heb ik het verloop van de zaken in mijn land gevolgd. Huerta is vermoord, en opgevolgd door Caranza — dat wil voor mij zeggen, dat ik en mijn medestanders van den wal in de sloot zijn geraakt. Caranza is voor ons als president onmogelijk, en wij allen smeeken dat het Villa moge gelukken de revolutie tot een zegevierend einde te brengen, en Caranza weder van de troon te stooten.

Stanza had deze geheele uiteenzetting met groote verbazing gevolgd en hij begreep blijkbaar volstrekt niet, waarop dit alles moest uitloopen.

Maar een voorgevoel zeide hem, dat het hier een belangrijke zaak betrof, en dat hij waarschijnlijk geroepen zou zijn, daarin een gewichtige rol te vervullen.

Hij keek generaal Angeles dan ook slechts vragend aan, en deze vervolgde, na nogmaals de wijnflesch te hebben aangesproken:

— Ik gevoel dat ik het hier niet langer kan uithouden. Ik wil naar Mexico terug — ik wil aan de zijde van Villa tegen mijn vijand strijden. Ik heb daarginds een grooten aanhang, maar zij zullen niets durven ondernemen, zoolang ik zelf niet aanwezig ben om hen aan te moedigen.

— Maar generaal, dat is onmogelijk. Gij hebt uw woord gegeven, om Parijs uw geheele leven niet meer te verlaten.

Een daverende vuistslag op het tafelblad belette den Mexicaan verder te gaan.

— Dat weet ik, caramba, riep Angeles woedend uit. En ik weet ook, dat ik mij liever de tong uit den mond had willen rukken, of mij had moeten laten fusilleeren, liever dan deze belofte te doen. Maar hoe het ook zij, ik keer naar Mexico terug.

— Maar generaal, men zal hier aanstonds uw afwezigheid opmerken. Er leven hier te Parijs zeer veel van onze landgenooten, waarvan het grootste gedeelte op de hand is van Caranza. Zij hebben hunne spionnen, en gij kunt er zeker van zijn, dat gij nog niet eens de haven van Bordeaux zult hebben bereikt, of men zal weten, dat gij gevlucht zijt. Men zal uw ontvluchting naar Mexico City seinen. Caranza zal op zijn hoede zijn, en gij loopt groot gevaar, dat gij bij het aan land gaan aanstonds gearresteerd, en op staanden voet doodgeschoten wordt.

Angeles had met gefronst voorhoofd toegeluisterd, en hernam nu op norschen toon:

— Dat alles weet ik, Stanza. Juist daarom heb ik u verzocht bij mij te komen.

— Daarom, generaal? vroeg de Mexicaan verbaasd.

— Ja.

— En in welk opzicht zou ik u dan van dienst kunnen zijn in deze zaak?

— Dat zal ik u zeggen. Generaal Angeles verlaat Parijs en keert naar Mexico terug — en toch blijft hij hier. Hij zal hier zijn rol blijven spelen, zich in Mexicaansche kringen ophouden, zich evenwel niet al te veel vertoonen, juist genoeg om iedereen te overtuigen, dat hij nog hier is.

— Hoe is dat mogelijk?

— Zeer eenvoudig, gij zult generaal Angeles zijn.

Stanza was opgesprongen, blijkbaar ten hoogste verrast door deze mededeeling.

— Meent gij wat gij daar zegt, generaal? vroeg hij met verstikte stem.

— Met dergelijke zaken maak ik geen grapjes, Stanza, antwoordde de generaal kortaf. Ik heb u goed aangekeken, en ik ben tot de ontdekking gekomen, dat gij bijzonder veel op mij lijkt, en dat die gelijkenis met behulp van een zwarte pruik, of als gij uw haar laat groeien, en een valschen knevel aanplakt, volmaakt zal zijn! Bovendien lijkt uw stem merkwaardig veel op de mijne!

— Maar toch, generaal, — het is onmogelijk!

barste Stanza uit. Men zal aanstonds het verschil in kleederen opmerken! Men kan mij misschien naar papieren vragen. Ik woon in het Quartier Latin, en gij in het Grand Hotel.....

— Dacht gij dan, dat ik al die dingen niet bedacht heb! riep Angeles ongeduldig uit. Ziet ge mij soms voor een kind aan? Als ik u mijn rol laat vervullen, dan moet gij natuurlijk ook in het bezit worden gesteld van alles wat daartoe noodig is! Gij krijgt mijn kleederen, gij zult gebruik maken van mijn auto en mijn chauffeur, ik zal u mijn papieren geven, gij krijgt mijn visitekaartjes, gij zult in het Grand Hotel logeeren, kortom — het moet schijnen, alsof gij werkelijk generaal Angeles zijt!

— Maar, generaal — gij moet mij, een vreemde, dan toch wel bijzonder vertrouwen! riep Stanza met een kort lachje. Stel eens, dat ik bij mijn rol bleef volhard en u voor een bedrieger uitmaakte.

— O, daaromtrent koester ik geen vrees! hernam Angeles, terwijl hij zijn lange snor om zijn vingers draaide, en den ander een kouden blik toewierp. Ik heb mijn maatregelen genomen! Eenige mijner intiemste vrienden zijn in het geheim. Zoodra gij ook maar de geringste daad zou verrichten, die hun verdacht zou voorkomen, zouden zij u eenvoudig neerschieten!

Een kortstondig zwijgen volgde op deze dreigende woorden, waarvan Stanza de beteekenis blijkbaar volkomen begreep.

Hij liet een verlegen lachje hooren, en zeide toen:

— Ik sprak natuurlijk slechts veronderstellenderwijs. De zaak staat mij wel aan, en ik denk er niet aan, misbruik van uw vertrouwen te maken! Ik moet u echter onder het oog brengen, dat ik mij aan groot gevaar bloot stel, want het zal voor u natuurlijk geen geheim zijn, dat gij hier veel vijanden hebt, die er volstrekt niet tegen zouden opzien, als de gelegenheid gunstig was, Caranza een uitstekenden dienst te bewijzen, door u op een afgelegen plek een dolk tusschen de ribben te stooten of een kogel door de hersens te jagen.

— Dat weet ik, zeide Angeles bedaard. Die risico zal ik dan ook moeten betalen. Ik bied u tienduizend piasters, als ge mijn rol een maand vervult, dat wil zeggen, tot omstreeks veertien dagen na mijn aankomst. Bovendien zult gij al dien tijd een leventje hebben als een prins, afgezien natuurlijk van het risico, waarover wij zoeven spraken. Gij zult veel nacht-café's kunnen bezoeken, gij hebt een loge in de

opera en in het Theater Français, gij kunt de renbanen bezoeken, gij zult veel uitnodigingen ontvangen — kortom, gij zult u die maand voortreffelijk kunnen vermaken.

Stanza scheen aan een groote besluiteloosheid ten prooi.

Hij wreef zenuwachtig zijn handen over elkaar, en zeide eindelijk:

— Ik kan nu zoo dadelijk geen besluit nemen, generaal! Geef mij nog een dag den tijd, dan zal ik u morgen op hetzelfde uur komen mededeelen, of ik uw voorstel aanneem.

— Misschien vindt gij den prijs te laag? vroeg Angeles.

— Misschien, generaal. Ook daarover wil ik nadenken. Gij zult het iemand in mijn positie niet kwalijk nemen, als hij het vóór en tegen van zulk een hoogst gewichtige zaak wikt, alvorens hij een besluit neemt.

— Ik had u eigenlijk voor flinker aangezien, Stanza, maar goed — gij zult uw dag respijt hebben. Ik verwacht u morgenavond, op hetzelfde uur, hier en dan hoop ik, dat wij de zaak kunnen regelen! Ik behoef u natuurlijk niet eens te zeggen, dat het voor u zeer ernstige gevolgen zou hebben, als gij ook maar met een enkel woord zoudt spreken over wat hier tusschen ons is voorgevallen, of zelfs wanneer gij alleen maar niet terug zoudt keeren! Ik zou daaruit mijn conclusies trekken — en die zouden u het leven kunnen kosten.

Stanza keek even in de zwarte oogen van den man, die tegenover hem zat, en hij begreep, dat Angeles het meende.....

Hij stond op om afscheid te nemen en Raffles had nog juist even den tijd om uit zijn gebukte houding op te staan, door het voorvertrek te sluipen, de deur te openen en weder te sluiten, en den sleutel weder in het slot om te draaien.

Hij bevond zich geheel aan het andere einde van de gang, toen de deur open ging, en Stanza verscheen, die juist zijn hoed opzette, en zoekend rond keek.

Raffles trad aanstonds haastig en gediensdig op hem toe en zeide:

— Wenscht mijnheer, dat ik hem den weg wijs? Wil mijnheer het hotel verlaten?

— Ja, breng mij naar den uitgang.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer.

Raffles geleidde den Spanjaard naar de lift en

nam er met hem in plaats. Het toestel daalde tot aan de vestibule, waar beiden uitstegen.

Charly zat nog steeds op dezelfde plaats, en Raffles wist, dat hij er hem een week later ook nog gevonden zou hebben.

Hij gaf den jongen man in het voorbijgaan een snellen wenk, dien deze onmiddellijk begreep.

Hij stond achteloos op en slenterde het hotel uit, den Mexicaan achterna.

Wat Raffles betreft, hij zocht den jongen kellner op, stelde hem zijn servet en zijn blad weder ter hand en zeide glimlachend, terwijl hij hem een bank biljetje van 100 franc in de hand duwde:

— Ik heb mij schromelijk vergist, goede vriend! Het had niets te beteekenen en ik ben op een verkeerd spoor geweest.

— Zooveel te beter voor den naam van ons hotel, mijnheer! zeide de kellner met een onnoozel lachje.

Raffles knikte hem nog eens toe en begaf zich vervolgens naar de conversatie-zaal, waar een geweldige leestafel stond, bedekt met alle voornamen kranten uit alle wereldstreken, en een aantal tijdschriften, in veertien verschillende talen.

Hij wist, dat hij waarschijnlijk langen tijd geduld zou moeten oefenen, en daarom nam hij in een der gemakkelijke stoelen plaats, die langs de tafel gerangschikt stonden, verzamelde een aantal tijdschriften om zich heen, bestelde een kop koffie en was spoedig in de lectuur verdiept.

De uren verstreken.

Het werd elf, het werd twaalf uur, en nog steeds was Charly niet terug.

Raffles stond op, rekte zijn stijve ledematen eens

duchtig uit, en begaf zich naar de algemeene conversatiezaal, waar het kleine orkest, thans echter door een ander vervangen, zijn zachte wijsjes liet hooren.

De Groote Onbekende liep geruimen tijd heen en weder, in gedachten verdiept en met de handen op den rug gevouwen, en hij scheen er volstrekt niets van te merken, dat menig vrouwenoog zijn lenige, trachtige gestalte met welbehagen steeds gadesloeg.

Langzamerhand verdwenen de gasten, en om één uur waren er nog slechts weinigen aanwezig.

En nog altijd speelde het orkest zijn zoetvloeiende melodieën.

Maar om bij half twee ging de groote tochtdeur open, en Charly trad binnen.

Hij overhaastte zich volstrekt niet, maar ging bedaard op Raffles toe, die was opgestaan en hem tegemoet getreden.

De beide vrienden schudde elkander de hand, en daarop nam Raffles Charly onder den arm en voerde hem naar een afgelegen hoekje, waar men hen onmogelijk zou kunnen beluisteren.

— Welnu? vroeg Raffles zachtjes, toen zij beiden gezeten waren en een sigaret hadden opgestoken.

— Welnu — ik heb zijn adres gevonden!

— Bravo! Je bent lang weggebleven, mijn jongen, maar het einde kroont het werk!

— Je was zeker bijzonder op het adres van dien man gesteld?

— Bijzonder, Charly!

— Waarom, als ik vragen mag?

— Omdat hij ons een zeer genoeglijk en tevens een voordeelig avontuur zal bezorgen!

HOOFDSTUK IV.

Raffles' plannen.

Charly keek Raffles verbaasd aan, en herhaalde op zachten toon:

— Een avontuur? Wie was die man dan toch? Hij

heet Stanza, en dat is alles, wat ik weet!

— Hij is een Mexicaan, Charly, een vijand van Caranza, blijkbaar iemand zonder vaste middelen van

bestaan, zooals het in de politierapporten heet, en die naar het schijnt een extra-verdienste zeer goed kan gebruiken.

— Is hij een vriend van generaal Angeles?

— Volstrekt niet. Angeles had hem pas een paar dagen geleden voor het eerst ontmoet in het café de La Paix, en dat louter bij toeval. Hij herkende in hem een landgenoot; hij merkte aanstonds de groote gelijkenis op en dadelijk rees bij hem het plan, om daar gebruik van te maken.

— Met welk doel dan toch?

— Dat kan ik je in eenige woorden uitleggen. Je zult de rol wel kennen, welke Angeles in zijn vaderland vervuld heeft, waar de revoluties aan de orde van den dag zijn, en bijna geen dag voorbij gaat, of er wordt een of andere aanslag beraamd tegen het hoofd van den Staat, die toevallig aan het bewind is. Het is in Mexico volstrekt niets bijzonders, als er tegelijkertijd vier personen naar het presidentschap streven!

— Dat weet ik — en de man, die het meeste geld bijeen heeft weten te brengen, op welke wijze dan ook, en dus de meeste partijgangers kan werven — die wint het! zeide Charly lachend.

— Zoo is het. Nu heeft Angeles eenigen tijd geleden zijn woord aan den toenmaligen president Huerta gegeven, dat hij zich naar Parijs zou begeven en die stad niet zou verlaten. Het rad van het Fortuin had Huerta toen weder op den presidentszetel geheven. Maar Angeles schijnt nu berouw te hebben gekregen van zijn toezegging, en hij wil naar Mexico terugkeeren om daar Caranza, zijn doodsvijand, te bestrijden, die Huerta reeds weder is opgevolgd. Het is wel niet in den haak en wij Europeanen zouden het waarschijnlijk een boevenstreek noemen, maar in Mexico schijnt men het zoo nauw niet te nemen met het eens gegeven woord. Hoe dit ook zij — Angeles keert terug! Hij ziet evenwel zeer goed in, dat hier geheimhouding vereischt is, want hij heeft hier veel vijanden, die zijn gangen steeds nagaan, en het zou, nog vóór hij zich te Bordeaux had kunnen inschepen, reeds bekend zijn, dat hij gevlucht was.

— En dat wil hij nu voorkomen? zeide Charly.

— Ja, en wel door een middel, dat zoo oud is als de wereld. Hij wil eenvoudig iemand in zijn plaats stellen, die zeer veel op hem gelijkt, en die hier te Parijs zijn rol zal vervullen.

— Hij lijkt op hem, Edward, maar toch niet genoeg

om dit te kunnen wagen! Stanza heeft niet eens een knevel!

— Dat is zeker, maar een goede theatercoiffeur kan hem gemakkelijk aan dat mannelijk versiersel helpen. En als hij dan zijn haren wat laat groeien, zal de gelijkenis werkelijk verbluffend zijn.

— Dus daarom liet hij Stanza hier komen?

— Daarom.

— En hoe weet jij dat alles?

— Heel eenvoudig — ik heb aan de deur geluisterd. Ik weet, dat het niet erg discreet is, maar ik wilde er nu eenmaal achter komen, wat die twee mannen met elkander te bespreken hadden.

— Maar hoe komt Angeles aan het noodige geld voor dat alles?

— O, iedere Mexicaan is, als de nood het eischt, schatrijk! Je begrijpt wel, dat hij in Mexico een grooten aanhang heeft, waaronder rijke bankiers, kooplieden en hoog geplaatste staatsambtenaren, die tijdelijk non-actief zijn, omdat Caranza hen natuurlijk aanstonds de laan heeft uitgezonden, zoodra hij zich van Huerta had ontdaan en zelf aan de regeering kwam. Welnu, al die menschen hebben het er gaarne voor over, een fonds bijeen te brengen om daarmede hun man te steunen, want zij weten wel, dat zij het dubbel en dwars weder kunnen terugstelen, zoodra hij zelf het staatsroer in handen kan nemen, en dus allerlei voordeelen en voorrechten kan wegschenken. Mexico is een buitengewoon rijk land — apropos, help mij maar eens herinneren, dat wij er binnenkort heen gaan! — en ik ben er van overtuigd, dat Angeles minstens over een paar millioen peseta's kan beschikken.

— Hij zou hier dus een leventje hebben kunnen leiden als een vorst.

— Dat heeft hij zeker, want hij beschikte ook over een groot persoonlijk vermogen. Eigenlijk ben ik er de man niet naar, om naar de herkomst van dat geld onderzoek te doen, maar ik durf gerust zeggen, dat het uit een zeer troebele bron afkomstig zal zijn. Dit doet er echter minder toe — de peseta's zullen er even goed om zijn!

— Wat bedoel je daarmede, Edward? vroeg Charly verwonderd.

— Wel, dat is nog al eenvoudig — begrijp je dan nog niet, waarom ik je Stanza achterna gezonden heb?

— Dat wel — om zijn adres te ontdekken!

— Juist, en dat adres had ik noodig, omdat ik den man noodig heb!

— Wat wil je met hem doen?

— Hem als het ware tijdelijk aan de circulatie onttrekken, Charly.

De jonge man keek Raffles met groote oogen aan, en mompelde toen:

— Ik wil mij niet knapper voordoen dan ik ben, ik snap er geen jota van.

— Misschien komt dat, omdat ik je nog niet alles van heb verteld, mijn jongen. Ik erken dat ik wat onvolledig ben geweest. Je moet weten, dat het aanbod van Angeles om zijn plaats in te nemen bij Stanza niet aanstonds in vruchtbare aarde scheen te vallen. Wel leek het mij, alsof hij er ooren naar had, maar hij vroeg een dag bedenktijd, en verklaarde, dat hij den volgenden avond op hetzelfde uur zou terugkomen, om zijn definitief besluit mede te deelen. Begin je nu licht te zien?

Charly antwoordde niet, maar krabde zich bedenkelijk achter het oor, en wierp Raffles een schuinschen blik toe.

— Ik merk dat je het begrepen hebt, zeide Raffles langs zijn neus weg. Maar je schijnt er bezwaren tegen te hebben?

— Bezwaren niet zoo zeer, maar toch.....

— Ik erken, dat er moeilijkheden zijn, Charly, maar die zijn er om uit den weg te worden geruimd. Het lastigste zal zijn, om ons van Stanza meester te maken! Is dat eenmaal geschied, dan zal de rest kinderspel zijn.

— Geloof je dat? vroeg Charly weifelend.

— Ik ben er van overtuigd. Ik heb de lengte van Angeles, ik heb ongeveer zijn figuur.

— Maar je hebt grijze oogen, vulde Charly den zin aan.

— Dat is waar, Charly, maar gelukkig zijn ze zeer donker grijs, en de oogen van Angeles zijn van een eigenaardige, brons-keurige tint, en als ik mijn oogen maar goed weet te schminken, dan zullen zij veel donkerder lijken, dan zij in werkelijkheid zijn. Je zult zelf toch wel in den loop der jaren hebben opgemerkt, dat een goed acteur de kleur van zijn oogen naar willekeur kan wijzigen, tenzij ze bepaald gitzwart zijn — want zwart blijft altijd zwart.

— Met dat al zijn we nog zoo ver niet, Edward. Wij moeten eerst dien Stanza, in de onmogelijkheid bren-

gen op een ongelegen tijd te voorschijn te komen, en dat zal niet gemakkelijk gaan. Vergeet niet dat je hem veertien dagen achter de schermen moet houden. Je kunt den man toch niet al dien tijd in een kerker opsluiten?

Raffles dacht even na, en zeide toen:

— Daarin heb je gelijk. Dat zou onmensschelijk zijn. Neen, dat mogen wij den man niet aandoen. Ik geloof niet, dat hij veel zaaks is, maar dat wil ik hem toch besparen.

— Maar wat dan?

— Luister. Wij hebben van dit oogenblik af nog juist 19 uren alvorens Stanza weder voor Angeles moet verschijnen, dat is tijd in overvloed om een klein planetje te beramen, hetwelk ik zooeven verzonnen heb, en waardoor onze vriend in het minst geen schade zal worden gedaan.

— Wat zal dat zijn?

— Ik zal Henderson, onzen trouwen chauffeur, aanstonds een telegram in geheimschrift zenden — of liever, ik zal hem zijn nachtrust gunnen, want hij zal een paar dagen van zware inspanning moeten doormaken, en ik zal het telegram morgenochtend om 7 uur verzenden. Daarin zal ik hem zeggen, dat hij onmiddellijk met mijn electrische vliegmaschine „Den duivel der Lucht” hier moet komen. Je kent de ontzaglijke snelheid van dat toestel, en je weet dus, dat hij zeer gemakkelijk in een half uur tijds van Londen naar Parijs zal kunnen vliegen.

— En vervolgens?

— Zoodra wij ons van Stanza hebben meester gemaakt, brengen wij hem aan boord van de vliegmaschine en Henderson vertrekt dan onmiddellijk naar een van de onbewoonde eilandjes van den Bismarck-Archipel, dat hij binnen anderhalven dag kan hebben bereikt, en zet den goeden man daar af, natuurlijk voorzien van de noodige levensmiddelen, een geweer, munitie en boeken, opdat hem de tijd niet al te lang zal vallen.

— En zal Stanza dat maar kalm teelaten, zonder zich te verzetten?

— Hij zal zich niet kunnen verzetten, want hij zal bewusteloos zijn. Pas eenige uren, nadat hij aan land is gezet, zal hij uit zijn bewusteloosheid ontwaken. Hij zal dan een keurig gestykeerd briefje vinden, waarin hij wordt gerustgesteld, en waarin hem de zaak, voor

zoover hij die noodig heeft te weten wordt uiteengezet. Veertien dagen later wordt hij weer afgehaald.

— Alles goed en wel, maar daardoor ben je het geheim van je vliegmaschine kwijt. Hij zal natuurlijk overal zijn wonderlijk avontuur gaan rondbazuinen.

— En niemand zal hem gelooven, Charly, antwoordde Raffles bedaard. Men zal eerder aannemen, dat hij een Baron von Munchhausen is, een opsnijder, een man die met spk schiet, of wel dat hij gek is, of aan hallucinatie lijdt, dan dat men zou gelooven, aan zulk een schrikwekkende snelheid — die overigens reeds over eenige jaren volstrekt niet ongewoon zal zijn, ik durf zeggen tot heil der geheele menschheid. Want, Charly — hoe grooter snelheid van verkeer, hoe meer kans op onderlinge verbroedering der volken.

— En kan hij op dat onbewoonde eiland niets onaangenaams wedervaren?

Raffles keek Charly even aan, en zeide toen met een effen gezicht:

— Als hij met zijn bloote hoofd in de zon loopt, Charly, dan krijgt hij een zonnesteek, en als hij van een van de rotsen in zee springt, dan lijdt het geen twijfel of hij zal verdrinken. Ook moet hij zich niet voor het lapje houden, door zich de tromp van zijn geweer voor het hoofd te zetten, maar als hij dat alles nalaat, dan kan ik werkelijk niet inzien, wat hem voor kwaads zou kunnen wedervaren. Het is daar een verrukkelijk

klimaat, buitengewoon gezond, en ik ben er van overtuigd, dat wij moeite zullen hebben den man te bewegen weer met ons mee te gaan.

— Nu, dat is misschien een weinig overdreven, zeide Charly lachend. Maar ik ben nu ten minste gerustgesteld.

— Dat mag je, Charly — hij zal in die veertien dagen minstens 20 pond zijn toegenomen.

— Maar nu is het de zaak om hem in handen te krijgen, Edward.

— Juist, dat is de pointe van het geval. Het is om zoo te zeggen, de kern, het brandpunt er van. Wij hebben echter wel eens meer voor dergelijke gevallen gestaan, en meestal zijn zij geslaagd. Alleen herinner ik mij een hoogst gevaarlijke oplichting van professor Shydrift, zaliger, die bijna noodlottig voor ons was afgelopen.

— Heb je al eenig plan?

— Neen. Maar ik ben er zeker van dat de nacht raad zal brengen, en daarom moesten wij nu maar onze slaapkamers opzoeken, met het voornemen, morgenochtend zoo vroeg mogelijk op te staan en ons naar mijn huis in de Rue du Bac te begeven, waar wij het overige kunnen bespreken. Wij zullen daar toch moeten zijn, daar zich daar mijn geheime kleedkamer en mijn verzameling vermommingen bevindt.

HOOFDSTUK V.

Stanza vertrekt.

De Rue du Patheon, ondanks haar weidschen naam, is een onaanzienlijke, tamelijk nauwe, morsige straat in het Parijsche studentenkwartier, het beroemde Quartier Latin.

De meeste huizen zijn er eeuwenoud, en van grilligen vorm.

In een daarvan, had Rodriguez Stanza zijn verblijf opgeslagen, waarschijnlijk om de eenvoudige reden, dat zijn beurs hem geen betere woning veroorloofde.

Het was ongeveer negen uur in den morgen, toen een auto voor dit huis stilstond, waaruit een rijzig, gebruid man stapte, die eenige woorden met den chauffeur wisselde, en vervolgens, terwijl de auto bleef wachten, het huis binnenging.

Zonder eenige navraag te doen, ging hij vlug de oude, krakende trappen op en hield pas stil, toen hij de vierde verdieping bereikt had.

Hij keek even rond op het donkere portaal, totdat

hij een deur ontwaarde, waarop met een punaise een tamelijk onzindelijk visitekaartje bevestigd was, hetwelk den naam van Rodriguez Stanza droeg, met daaronder de vermelding: „Publicist”.

De bezoeker klopte aan, en bijna op hetzelfde oogenblik werd de deur door Stanza geopend, die blijkbaar op het punt stond om uit te gaan, want hij had zijn hoed op, en droeg een lichte overjas over zijn arm.

Hij keek den bezoeker eenigen tijd onderzoekend aan, vroeg toen:

— Zoekt gij mij, mijnheer? Wenscht ge mij te spreken?

— Dat wensch ik inderdaad, mijnheer, antwoordde de bezoeker in het Spaansch. Kunt gij mij eenige oogenblikken te woord staan? Ik heet Pablo Heredia, en ik kom namens generaal Angeles.

Hij had zijn stem gedurende de laatste woorden tot een zacht gefluister laten dalen, en zag hoe Stanza eenigszins verschrikt een paar schreden achteruit trad.

— Hoe? Gij weet...? stamelde hij.

— Ik ben een vertrouwde van den generaal, mijnheer Stanza, antwoordde Heredia, en ik weet van alles af. Ik geloof echter, dat ik de eenige ben, dien hij van de zaak op de hoogte heeft gesteld. Zoudt gij zoo goed willen zijn, mij even te volgen?

— U volgen, mijnheer? En waarom als ik vragen mag?

— Generaal Angeles wenscht u aanstonds te spreken.

— Maar.....

— Ik weet wat gij zeggen wilt, waarde landgenoot, hernam de bezoeker. Uw afspraak met den generaal is pas hedenavond om negen uur, maar hij heeft u nu een zaak van belang mede te deelen.

— Had hij dan niet zelf hier kunnen komen?

— Met uw welnemen, mijnheer Stanza, hernam Heredia koeltjes, maar dat was toch wel een weinig te veel verlangd. Gij kunt moeilijk vergen, dat een man als generaal Angeles, die u een zeer groot bedrag laat verdienen, zich naar deze achterbuurt begeeft. Gij moogt bovendien niet vergeten, dat het te gevaarlijk zou zijn, als men u beiden, die zooveel op elkander gelijkt, bij elkander zou zien. Het is nu klaarlichte dag, en het plan zou geheel en al kunnen mislukken, als men u te zamen zag.

Stanza scheen nog even te aarzelen, haalde toen de schouders op, maakte een gebaar naar de deur en zeide:

— Ik volg u, mijnheer. Brengt ge mij naar het hotel de l'Esplanade?

— Neen, de samenkomst zal in mijn woning plaats hebben.

— Woont gij hier ver vandaan?

— Niet zoover, ik woon op het Ile de la Cité. Ik heb trouwens een auto bij mij.

— De generaal is dan wel zeer gehaast om mij te spreken?

— Zeer gehaast.

— Zijt gij wellicht op de hoogte van het onderwerp van ons gesprek, dat nu zal volgen?

— Dat ben ik, Stanza, maar de generaal heeft mij verzocht, niets te zeggen. Hij wil u alles zelf mededeelen. Ik verzeker u dat de zaak u geen windeieren zal leggen.

Dit vooruitzicht scheen Stanza wel aan te lokken, want hij klopte Heredia op den schouder en zeide lachend:

— Vooruit dan maar. Misschien staat de zaak volstrekt niet in verband met..... dat andere, en ik kan wel een extra verdienste gebruiken.

Hij trok de deur achter zich dicht, draaide den sleutel in het slot om, liet dien in zijn zak glijden en volgde Heredia, die reeds de trap begon af te dalen.

De beide mannen namen in de auto plaats, aangehaapt door een aantal op straat spelende kinderen.

De wagen zette zich in beweging, en het duurde niet lang of de beide Mexicanen waren in een levendig gesprek verdiept, waarvan de politieke toestand in hun land de hoofdschotel vormde.

Toen de auto reeds geruimen tijd de Seine-kade gevolgd had, haalde Heredia zijn sigaretten-koker te voorschijn, stak een sigaret op, waarvan de heerlijke geur spoedig de auto vulde, en hield toen den koker aan Stanza voor, die met begeerig gelaat had toegezien.

— Steek gerust op, mijn waarde, noodige Heredia hem uit. Het zijn voortreffelijke Turken, nog van voor den oorlog en welke ik zoo gelukkig ben geweest te kunnen smokkelen.

De Mexicaan tastte gretig toe, nam een sigaret, en spoedig blies hij vol welbehagen de geurige rookwolken uit.

Hij had echter de sigaret nauwelijks voor de helft opgerookt, of hij bracht de hand aan het voorhoofd, en stamelde:

— Wat is dat vreemd — ik gevoel mij zoo duizelig. Wat zou dat te beteekenen hebben?

— Het komt misschien door de warmte, antwoordde Heredia, die hem aandachtig had gadegeslagen.

Eenige oogenblikken later reed de auto de Rue du Bac binnen, maar Stanza scheen er weinig van te bemerken, want hij keek suffig voor zich uit, en het leek of hij zich nauwelijks bewust was van de plek waar hij zich bevond.

Eindelijk stond de auto stil voor een zeer smalle steeg, en Heredia opende het portier.

De chauffeur kwam van zijn zetel en beiden brachten zij Stanza, die slechts met moeite scheen te loopen, de steeg in.

Op weinige meters afstand bevond zich een vervelooze deur, blijkbaar een achteruitgang van een hoekhuis in de Rue du Bac.

Nog voor de drie mannen haar bereikt hadden, werd zij van binnen geopend, en zij verdwenen in huis, maar onmiddellijk keerde de chauffeur weder terug, die dadelijk weder achter het stuurwiel plaats nam, en daarop snel wegreed.

Dit alles had nauwelijks enkele seconden geduurd, en reeds viel de deur weder dicht.

— Houdt hem goed vast, Charly, zeide de gewaande Heredia, die niemand anders was dan Raffles, want het middel begint reeds te werken.

— Nam hij de sigaret aanstonds aan?

— Ja, en zoo bespaarde hij ons heel wat moeite! Hij zou zeker dit huis wel zijn binnengetreten, maar wij hadden dan weer met geweld moeten dreigen, en dat vind ik steeds onaangenaam, als ik het kan vermijden.

De beide vrienden hadden nu met hun gevangene, die steeds moeilijker voortstompelde en blijkbaar geheel versuft was, een eenvoudig gemeubeld vertrek bereikt, dat als slaapkamer was ingericht.

Er stond een breede sofa, waarop zij nu het slappe lichaam van den Mexicaan nederlegden.

— Dadelijk zette Raffles zich aan het werk, terwijl Charly den bewustelooze snel en handig van zijn bovenkleederen begon te ontdoen.

— Het zijn dezelfde kleederen, die hij gisteravond droeg, zeide Raffles, met een snellen blik achter zich.

— Zooveel te beter, dan zal Angeles ze ook wel herkennen, meende Charly.

Nu en dan een blik werpend op het bewegingloos

gelaat van zijn model, deed Raffles zijn gezicht een algeheele verandering ondergaan.

Met behulp van een soort kleurstof veranderde hij er de tint van, daarna trok hij een gitzwarte pruik over het hoofd, die hem zoo volkomen paste, als de menschelijke huid het nauwelijks kon doen, plakte een paar valsche wenkbrauwen met zoo groote zorg, dat het onmogelijk was het bedrog te ontdekken, en eindigde met zich in de kleederen van den Mexicaan te steken.

Nadat hij ook nog een paar schoenen met hooge hakken met eenige lagen bordpapier op de zool gelegd, had aangetrokken, was de gelijkenis zoo volkomen, dat zelfs Charly moeite had het model en zijn dubbeltanger uit elkander te houden.

— Lijkt het goed, Charly? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij zich in den spiegel bekeek.

— Of het goed lijkt? Mijn hemel, als ik het niet beter wist, dan zou ik zweren, dat je niemand anders was dan Stanza.

— Het kan er dus op gewaagd worden?

— Aanstonds!

— Dan komt nu het lastigste gedeelte na dit — namelijk om ons te ontdoen van den man, die daar ligt!

— Heeft Henderson zijn orders goed begrepen?

— Ja, hij zal zich niet van de plek verwijderen, die ik hem voor de samenkomst heb aangewezen. Ik behoef zeker niet te vragen of je gezorgd heb, dat het motorbootje op de goede plek ligt?

— Het ligt vlak bij den uitgang van den tunnel.

— Dan is alles in orde! Laten wij dan maar aanstonds op weg gaan.

De twee vrienden namen het nu geheel beweginglooze lichaam van den Mexicaan op, dat door Charly weder in andere kleederen was gestoken.

Zij droegen het de kamer uit, de gang door en een trap af, nadat Raffles het geheime mechaniek in beweging had gebracht, hetwelk de kelderdeur kon openen of sluiten, die zoo goed voor het oog verborgen was, dat alleen een zeer nauwkeurig onderzoek haar aanwezigheid zou hebben verraden.

Zij daalden de trap af, hetgeen niet zonder moeite ging, daar zij het zware lichaam moesten torsen, en bereikten nu den kelder.

Hier bevond zich niets anders dan een aantal ledige wijnvaten, die in een hoek waren gerold.

Maar ook hier bleek een geheim te schuilen.

Want al deze vaten zaten aan elkander vast en konden alle tegelijk verschoven worden, daar zij tegen een los vak van den muur bevestigd waren, hetwelk zich kon bewegen onder den invloed van een mechaniek, waarvan alleen Raffles, Charly en de trouwe chauffeur Henderson het geheim kenden.

Raffles drukte op den goed verborgen knop, en dadelijk schoof het vak weg, hetwelk den ingang van een donkere, lage tunnel bleek af te sluiten.

De twee mannen traden daar binnen, het lichaam van den Mexicaan met zich medevoerende, en Charly duwde de deur weder achter zich dicht.

Na hun vracht even te hebben nedergelegd, deden de twee mannen hun electriche zaklantaarn ontgloeien, die nu het inwendige van de tunnel helder verlichtten.

De twee vrienden bevonden zich hier in een van die talloze onderaardsche gangen, waarmede de grond van Parijs als het ware gelijk een doolhof is doorkruist, en waar slechts zeer weinigen den weg weten.

Velen dezer gangen zijn echter onbekend gebleven, en Raffles had deze tunnel slechts door een toeval ontdekt.

Misschien was het huis, hetwelk hij gekocht had vele eeuwen geleden een toevluchtsoord geweest voor een of andere secte, die voortdurend aan vervolgingen bloot stond, en die daarom deze tunnel gegraven had.

Het kon echter ook zijn, dat dit oude huis vroeger deel had uitgemaakt van een klooster.

Hoe dan ook, Raffles had de tunnel gevonden, en aanstonds begrepen welk groot nut hij daarvan kon trekken.

De gang bevond zich nog in zeer goeden staat en toen hij haar voor de eerste maal eens geheel ten einde had geloopt, bevond hij dat zij uitkwam in een muur van de Seine-kade, en daarvan met dikke tralies was afgesloten.

Het kostte hem weinig moeite in een paar nachten arbeid deze tralies door te zagen, en er een soort hek van te maken, zonder dat deze verandering van buiten viel te bespeuren.

De tunnel was ongeveer een kwartier loopen lang, en zij liep bijna over de geheele lengte kaarsrecht door.

In deze onderaardsche gang nu, waren de beide

vrienden binnen getreden, en droegen zij den bewusteloozen Mexicaan behoedzaam voort.

Nu en dan moesten zij even rusten, want Stanza woog niet licht!

Maar eindelijk zagen zij toch door het dike traliwerk aan het einde van de tunnel, de lichtjes schemeren van de lantaarns op de tegenover liggende Seinekade en tegelijkertijd werd de lucht steeds frisscher.

De beide vrienden doofden nu hun lantaarns, opdat die niet van buiten zouden kunnen worden gezien, en gingen op den tast verder.

Zij legden het lichaam voorzichtig vlak voor het zware hek neder, waarop Raffles een eigenaardig gevormden sleutel te voorschijn haalde, en hiermede het slot van het hek opende.

Nauwelijks een zestal decimeter onder den onderkant van het vierkante gat stroomde het water van de Seine.

Raffles stak voorzichtig zijn hoofd door de tralies en keek terzijde.

Daar lag, op nauwelijks een paar meter afstand en dicht tegen den kademuur gemeerd, een ranke, blijkbaar zeer vlugge motorboot.

Er bevond zich slechts een enkel persoon in.

— Daar zijn wij, Henderson! zeide Raffles zachtjes. Breng de boot snel onder den uitgang van de tunnel.

Henderson gehoorzaamde onmiddellijk.

Gelukkig was de Seine op dit punt zeer breed, en al zou men van den overkant wel kunnen zien wat hier gebeurde, dan zou men het toch onmogelijk kunnen beletten, daar de naastbijzijnde bruggen zich op verren afstand bevonden en aan deze zijde zou men slechts kunnen waarnemen wat er daar beneden geschiedde als men zich plat op den buik legde en over den rand van den kademuur keek, die hier loodrecht uit het water verrees, en bijna 4 Meter hoog was.

Henderson volgde onmiddellijk het gegeven bevel op, en op hetzelfde oogenblik lieten Raffles en Charly het lichaam van Stanza uit het gat in de boot neer, waar Henderson het aanstonds op den bodem van het vaartuig neervlijde.

De twee vrienden voegden zich dadelijk bij Henderson en de boot voer met groote snelheid weg.

Dit alles was zoo spoedig in zijn werk gegaan, dat de boot niet eens volkomen tot stilstand was gekomen.

Misschien had men van een der logge barken die midden op die rivier voeren wel iets gezien, maar dan

had men er blijkbaar toch geen aandacht aan gewijd en de mannen die daar bezig waren, misschien voor roolwerkers aangezien.

Henderson was bij het stuurwiel blijven staan, hij joeg de motorboot met verbazende snelheid over de lichtgele golven van de Seine, in de richting van Auteuil op.

Binnen een uur had de motorboot, die met verbazende snelheid voer, de wereldstad achter zich gelaten.

Men bevond zich thans tusschen de groenende oevers van de Seine, en slechts hier en daar waren tusschen de boomen bevallige villa's zichtbaar.

Maar spoedig had men ook deze achter zich gelaten, en nu zag men ook niets dan weelderige akkers, bosschen en kreupelhout.

— Heb je de „Duivel der Lucht” naar de plek gebracht, die ik je had aangeduid, Henderson?

— Ja, Mylord, de vliegmaschine bevindt zich in de vliegerhaven van de Luchtvaartvereniging. Ik heb er 10 franc voor moeten betalen.

— Was het personeel niet zeer nieuwsgierig?

— Dat was het, Mylord, maar ik heb eenvoudig de voornaamste deelen van het mechaniek bedekt met de metalen kap, die gij daarvoor hebt laten maken, en die met het geheime slot afgesloten. Ik zet het ze nu in tien en om het geheim uwer uitvinding te ontdekken.

— Goed zoo, Henderson. Wij zijn nu zeker niet ver meer verwijderd van de vliegerhaven?

— Nog hoogstens een kwartier varen, Mylord.

Henderson had goed gezien, want juist na een kwartier lag de boot stil aan het einde van een lange, houten pier, hoogstens een meter breed en die zich nauwelijks een paar decimeter boven het water verhief, zooals men ze wel vindt, bij de boothuizen van roeiverenigingen.

Er bevonden zich op dat oogenblik slechts een vierstal watervliegmaschinen in de haven, en een daarvan was „De Duivel der Lucht”, welke Raffles niet lang geleden van twee flotters had laten voorzien, zoodat de machine nu ook gemakkelijk op het water kon dalen.

Aan het andere einde van deze kleine pier, zooals er wel twintig waren, aan de landzijde dus, verhieven zich een aantal loodsen.

Het eigenaardige van deze hangars was dat zij geen vloer hadden, maar in het water stonden, zoodat de vliegmaschinen, als de deuren geopend waren, dadelijk

konden binnenvaren, zonder dat het noodig was ze op het land te trekken.

De „Duivel der Lucht” echter was vastgemaakt aan het uiteinde der pier, juist waar de motorboot gemaard lag.

— Nu zal ik mij wat achterbaks moeten houden, vrienden, zeide Raffles op zachten toon. Weliswaar is het niet zeer druk gelukkig, maar het is toch beter, dat men mij niet ziet en tegelijkertijd onzen vriend hier! Breng hem zoo spoedig mogelijk aan boord van de vliegmaschine, voor er mannen van het personeel zich mee bemoeien.

Henderson nam het beweginglooze lichaam in zijn armen, met niet meer moeite dan hij met een klein kind zou hebben gedaan, stapte op de pier, en klom van daar met behulp van een kleine ladder naar het schuitje van de vliegmaschine. Hierbij moest Charly hem echter helpen, maar het duurde toch slechts zeer kort, of Stanza was goed en wel op den bodem van het schuitje neergelegd, en met een zware reisdeken bedekt, die slechts zijn gelaat vrij liet.

Het personeel van de vliegerhaven was op dit oogenblik druk bezig met het naar buiten brengen van eenige machines, en lette niet op hetgeen er voorviel aan het einde van de vijftig meter lange pier.

Op dien grooten afstand was het trouwens moeilijk alles nauwkeurig te onderscheiden.

Raffles was nu op een van de flotters geklommen, en zeide tot Henderson, terwijl hij zich vasthield aan de aluminium spijlen, die de flotters aan het lichaam van de machine verbonden:

— Is alles aan boord, Henderson?

— Alles Mylord!

— Het geweer, de ammunitie, levensmiddelen voor een maand?

— Er is niets vergeten, Mylord!

— En heb je den brief?

— De brief, dien ik bij hem moet achterlaten, zit in mijn binnenzak, Mylord.

— Dan is alles in orde. Dan wensch ik je goede reis — en een behouden terugkomst! Ga nu spoedig de noodige formaliteiten vervullen, zoodat je aanstonds kunt vertrekken.

Raffles nam spoedig weder in de motorboot plaats, want hij zag dat er nu eenige betambten naderden, die Henderson hadden bezig gezien.

Hij moest eenige formaliteiten invullen, en kon daarop vertrekken.

De reus maakte de metalen kap los, die het geheime mechaniek voor onbevoegden verborg, keek alles nog eens goed na, en nam daarna achter het stuurwiel plaats.

De beambten maakten de machine vrij van de pier, de schroef begon te draaien en daarop gleed de Duivel der Lucht sierlijk over de golfjes, om zich na een vijf-

tigtal meters van de oppervlakte van het water te verheffen en met onnavolgbare gratie in het blauw van den hemel op te stijgen.

Nauwelijks had de vliegmaschine de lange reis aangevaard, of Charly sprong in het motorbootje, dat ijlings weder terugvoer.

Van dit oogenblik af was John Raffles, Rodriguez Stanza.

HOOFDSTUK VI.

De valsche Graaf Angeles.

Het was eenige minuten voor negenen, toen Raffles de vestibule van het hotel de l'Esplanade betrad, in zijn vermomming als Stanza, en uitzag naar een kellner.

Spoedig had hij er een ontdekt, die zich naar de groote conversatie-zaal zou begeven.

Hij liep haastig op den man toe, greep hem bij zijn arm en zeide:

— Zeg eens, goede vriend, is generaal Angeles reeds hier?

— Hij wacht reeds op u, mijnheer. Gij zijt hem immers gisteren komen bezoeken?

— Ja, antwoordde Raffles, verheugd dat de man hem blijkbaar aanstonds herkend had. Waar kan ik den generaal treffen?

— In hetzelfde particuliere kabinet van gisteren. Wil ik u soms den weg wijzen?

— Dat is niet noodig. Ik ken den weg nog wel!

En met deze woorden liep Raffles naar de lift, en liet zich naar de derde verdieping brengen.

Hij liep dadelijk naar het vertrek, waar hij zich gisteren in een geheel andere rol bevonden had, klopte aan en trad binnen.

Hij vond generaal Angeles in gezelschap van zijn flesch Roederer, die hij blijkbaar reeds duchtig had aangesproken.

— Het verheugt mij dat gij een man van de klok zijt, mijn waarde Stanza! riep Angeles uit, terwijl hij

opstond, om zijn bezoeker te verwelkomen. Ik hoop dat gij mij een goede tijding komt brengen.

— Ik zal u niet lang in onzekerheid laten, generaal — ik heb er over nagedacht en ik neem het aanbod aan — als gij er vijftienduizend francs van maakt.

Angeles dacht een oogenblik na, maar antwoordde toen haastig, terwijl hij Stanza de hand toestak:

— Gij zult ze hebben! Het verheugt mij, dat ge mij van dienst wilt zijn, en niet alleen mij, maar ons geheele dierbare land.

— Wanneer en waar zal ik dat geld kunnen ontvangen, generaal?

Angeles fronste even de wenkbrauwen en antwoordde:

— Ik hoop toch, dat ge mij vertrouwt?

— Wel zeker doe ik dat, generaal! hernam de gewaande Stanza kalm. Maar de reis van hier naar Mexico is lang en ook daar kunnen u allerlei gevaren bedreigen. De mensch is sterfelijk, en vooral voor een Mexicaanschen pretendent naar de hoogste macht, dat wil zeggen naar het Presidentschap, is de kans om te blijven leven al zeer gering. Ik zeg dit volstrekt niet om u schrik aan te jagen, of u te ontmoedigen, maar slechts om er u op te wijzen, dat gij wel eens niet in staat zoudt kunnen zijn, mij het mij toekomende uit te betalen!

Angeles liet een kort lachje hooren en hernam toen:

— Gij wint er geen doekjes om! Met u weet men tenminste waaraan men zich te houden heeft. Welnu, ik zal u die vijftienduizend franc aanstonds uitbetalen. Ik zou nu op mijn beurt kunnen aanvoeren, dat ik eigenlijk geen reden heb, om een vreemdeling te vertrouwen, maar dat doe ik niet! Ik zeg u slechts, dat ik er niet de man naar ben, om met mij den spot te laten drijven en dat het u slecht zou bekomen, als gij de overeenkomst binnen den bepaalden tijd zoudt verbreken — dat wil zeggen binnen veertien dagen.

— Stel u gerust, generaal, hernam Raffles glimlachend. Gij zult over mij tevreden zijn!

— Dan blijft ons niets anders over, dan onze zaken even te regelen! hernam Angeles opgewekt. Ga daar zitten en schenk u een glas wijn in.

Terwijl Raffles plaats nam, en zich een glas van den fonkelenden wijn inschonk, haalde Angeles zijn portefeuille te voorschijn, telde 15000 franc in papier af en schoof ze Raffles toe.

Daarop ledigde hij zijn portefeuille waarop in zilver een monogram bevestigd was en gaf haar Raffles, terwijl hij de papieren die daarin hadden gezeten begon te rangschikken.

— Hier hebt ge eenige hotel-rekeningen, hier zijn adreskaartjes, dit zijn een paar brieven, van zeer intieme vrienden, die gij gerust kunt vertrouwen, dit is mijn bewijs van de Parijsche politie, dat ik mij hier mag ophouden, een z.g. permis de séjour en dit zijn nog eenige andere stukken, welke u wellicht nog te pas kunnen komen. De namen, die op de brieven staan, ik herhaal dit nogmaals, behooren aan mannen, die gij volkomen kunt vertrouwen. En nu zal ik u zeggen, voor wie gij u bijzonder in acht moet nemen. Zij heeten Diego Prestos en Fernandez Monte, en ik ben er van overtuigd, dat zij speciaal door Caranza hierheen zijn gezonden, om mijn gangen na te gaan — en, als de gelegenheid gunstig mocht zijn, mij uit den weg te ruimen!

— Dat ziet er niet zeer aangenaam uit, generaal! zeide Raffles, terwijl hij zich achter het oor krabde. Kunt gij mij die twee mannen althans niet wat beschrijven?

— Zij zijn beiden zeer groot voor een Mexicaan, en zij gelijken beiden op een Alva zonder baard! Meestal zijn zij in elkanders gezelschap. Het verwondert mij eigenlijk een weinig, dat gij hen niet kent. Maar als gij wat meer in de kringen verkeert, waarin mijn pa-

pieren u thans toegang zullen verschaffen, dan zult gij hen spoedig genoeg leeren kennen! Trouwens zullen mijn vertrouwde vrienden hen u wel aanwijzen. Noem u voor hen in acht — dat is alles wat ik u te zeggen heb.

— En hoe deed gij dat zelf dan wel, generaal, als ik vragen mag?

— Ik heb steeds een revolver in iederen rokzak en ik draag een stalen pantserhelm onder mijn kleederen! antwoordde Angeles glimlachend. Als gij hetzelfde wilt doen — ik zal u niet terughouden.

— Maar weet gij, wat mij daar plotseling invalt, generaal? riep Raffles uit.

— Laat eens hooren Stanza.

— Veronderstel, dat hier te Parijs over veertien dagen of iets langer plotseling per telegraaf het bericht wordt ontvangen, dat gij aan het hoofd van uw troepen slaags zijt geraakt met de soldaten van Caranza! Dan zal men mij natuurlijk aanstonds als een bedrieger aan de kaak stellen. Gij zult toegeven dat dit een allesbehalve aangenaam vooruitzicht is!

— Ik weet slechts één middel, Stanza — en dat is dat gij u zoo spoedig mogelijk na de ontvangst van het telegram uit de voeten maakt, zeide generaal Angeles. Gij behoeft Parijs volstrekt niet te verlaten — gij doet niets anders, dan uw rol prijs geven, uw vermomming afleggen en weer in de huid van Stanza kruipen!

— Er zal wel niets anders opzitten, zeide de gewaande Stanza zuchtend.

— En luister nu goed! Mijn schip vertrekt morgenochtend vroeg uit Bordeaux en ik moet over een uur op den trein zitten, die naar die havenstad vertrekt. Gij echter begeeft u regelrecht naar het hotel, waar ik woon, het hotel Continental.

— Maar ik ben nog niet vermomd, generaal!

— Dat is waar ook! riep Angeles verschrikt uit. Daar heb ik niet aan gedacht. Welnu, dan begeeft gij u eerst naar uw eigen huis en verricht daar het noodzakelijke. Gij kunt u in een geheel andere wijk wel een valsche snor aanschaffen.

— Dat behoeft niet meer, generaal — ik heb haar bij mij!

En met deze woorden haalde Raffles een zijner prachtig nagemaakte valsche knevels te voorschijn, en bevestigde deze op zijn bovenlip.

Angeles had moeite een schreeuw van verbazing te weerhouden en riep bijna verschrikt uit:

— C a r a m b a ! Het is bijna om er van te ontstel-
fen! Gij lijkt nu werkelijk sprekend op mij!

Raffles knikte, zelf voldaan, en zeide trotsch:

— Als ik zoo iets op mij neem, generaal, dan doe ik
het ook goed! Als wij aanstonds tezamen het hotel zou-
den verlaten, arm in arm, en ik droeg deze snor, dan
zou men aan een geestverschijning gelooven!

— Maar dat mag dan ook volstrekt niet! riep Ange-
les uit. Wij moeten natuurlijk achter elkaar heengaan
en gij het eerste!

— Maar ik heb de kleeren noodig, die gij daar
draagt, generaal! Ik kan toch niet met andere kleede-
ren uw hotel binnenkomen, dan waarin gij het verlaten
hebt?

— Daaraan heb ik wel gedacht! zeide Angeles
trionfantelijk. Ik heb een lichtgekleurde overjas ge-
dragen — daar hangt zij! De hoed, dien ik heb meege-
nomen is lichtgrijs en tamelijk opzichtig! Ik denk, dat
dit wel voldoende zal zijn.

— Dat was een goede inval van u, generaal en toch
heb ik een bezwaar — want als die kleedingstukken,
werkelijk zoo opzichtig zijn, en men heeft er u zooeven
dit hotel mee zien binnenkomen, dan zal men zich wel-
licht afvragen, waarom ik met die kleederen heenga!

— Alle duivels! Je hebt alweer gelijk, Stanza, kwam
Angeles, terwijl hij zich naar het hoofd greep. Men zou
je misschien voor een dief aanzien, en dan zou ons
plan misschien in duigen vallen. Weet je zelf dan geen
oplossing?

— O ja, generaal, en een zeer eenvoudige, zeide
Raffles kalm.

— Welke dan? vroeg Angeles gretig.

— Gij doet uw eigen jas aan, en zet uw eigen hoed
op, en gezamenlijk verlaten wij dit hotel. Wij roepen
een huurauto aan, daarbinnen doe ik uw jas aan en
zet uw hoed op en ik plak den knevel onder mijn neus.
Ik zet u af aan het Gare-l'Ouest, terwijl ik doorrijd
naar het Hotel Continental, waar ik binnen treed als
generaal Angeles.

De Mexicaan zeide niets, maar zijn oogen schitter-
den.

Hij trad met uitgebreide armen op Raffles toe, en
klemde hem op echt Zuidelijke wijze aan zijn borst,
terwijl hij hem met de vlakke hand op den rug klopte.

— Zijt gij tevreden? vroeg Raffles glimlachend.

— Gij zijt een genie — en ik ben een ezel! althans
in dergelijke zaken! Zoo blijft het dus afgesproken,
en laten wij ons nu wat haasten, want anders zou ik
misschien mijn trein nog missen.

Hij trok haastig zijn overjas aan, zette den licht-
grijzen hoed op, wierp een goudstuk op de tafel, en
maakte zich tot vertrekken gereed.

— Mag ik weten, wie van uw vertrek op de hoogte
zijn, generaal? vroeg Raffles met de kruk van de deur
in zijn hand.

— Slechts drie mijner intiemste vrienden, die geheel
op mijn hand zijn, en wier namen gij in de brieven zult
vinden, welke ik u zooeven gaf.

— Hoe staat het met uw rekening-courant?

— Er is voor mij een crediet geopend ten bedrage
van veertig duizend bij het Credit de Lyonais. Ik denk,
dat dit voor veertien dagen wel voldoende zal zijn!

— Ik zal mijn best doen, generaal! zeide de ge-
waande Stanza luchtig.

— Hebt gij nog iets te vragen?

— Niets generaal, want de hoofdzaak weet ik thans,
en ik hoop, dat uw drie intieme vrienden, die van
de kleine comédie onderricht zijn, mij wel nader zullen
inlichten.

— Daar kunt gij op rekenen. Op weg dan, want ik
moet over een half uur aan het station zijn.

De twee mannen verlieten het hotel gezamenlijk en
spoedig hadden zij een huurauto gevonden.

De chauffeur kreeg het adres en zoodra het voertuig
zich in beweging had gezet, schoof Raffles de beide
gordijnen dicht, en daarop had de gedaanteverwisse-
ling plaats.

Hij trok de overjas aan van generaal Angeles, zette
diens hoed op, terwijl de generaal zich met het hoofd-
deksel van Raffles tooide.

Toen dit was afgelopen zeide Raffles met iets als
spot in zijn stem:

— Nu is er nog een ding, wat er aan ontbreekt, om
de gedaanteverwisseling volkomen te maken — een
ding, dat wij toch moeilijk kunnen missen!

— Wat is dat dan?

— Gij zult uw snor moeten afscheren. Stanza draagt
er geen een!

Angeles maakt een gebaar van schrik, maar hij be-
greep, dat de andere gelijk had.

Wie weet was men hem reeds weder in het geheim
gevolgd, en alles zou te vergeefs zijn geweest, wanneer

men Angeles het station zag binnegaan, zij het dan ook in andere kleeven.

Toch was het een groote opoffering voor den Mexicaan, zich te ontdoen van dit fraaie sieraad, waarop hij niet zonder reden trotsch was.

— Hoe kunnen wij dat binnen in de auto doen, Stanza, zeide hij, zich aan de stroohalm vastklappend. Ik heb ook geen schaar bij mij en al had ik die — ik zou mij zeker verwonden!

— Wat de schaar betreft, ik ben van zulk een werktuig voorzien, generaal, hernam Raffles bedaard, terwijl hij tegelijkertijd een kleine kapperschaar te voorschijn haalde. Een spiegelkje ziet gij daar voor u in den wand van de auto vastgemaakt en wat het schokken betreft — wij zullen het voertuig slechts een paar minuten laten stilstaan — dat is voldoende.

En tegelijkertijd klopte Raffles tegen de voorruit, en beduidde den chauffeur door gebaren, dat hij moest stoppen.

En voor Angeles er goed en wel op verdacht was, had Raffles hem met vaste hand bij de snor gegrepen, terwijl hij hem met de andere van dit aanhangsel ontdeed.

Nog een paar knippen — en de aanvoerder der Mexicaansche rebellen was zijn prachtige snor kwijt!

Dit alles had slechts eenige seconden geduurd.

Raffles ging weer op zijn plaats zitten, tikte opnieuw tegen de voorruit en gelastte den chauffeur om door te rijden.

Vijf minuten later hield de auto voor het stationsgebouw stil.

Angeles stapte het eerste uit, en Raffles volgde hem en praatte gedurende eenige oogenblikken met hem, waarop hij weder, na een handdruk met hem gewisseld te hebben, den chauffeur luidkeels het adres van den generaal toeriep, en vervolgens weder instapte om eventuele achtervolgers op een dwaalspoor te brengen.

Terwijl Angeles snel in het station verdween, reed Raffles weg.

Toen hij nog eens een blik uit het portierraampje wierp, meende hij een paar mannen met een donker uiterlijk te zien, die met de handen in de zakken, en de beenen over elkaar gekruist bij den ingang van het groote gebouw hadden gestaan en zich nu langzaam

verwijderden in dezelfde richting welke de auto had ingeslagen.

— Wel, wel, daar hebben wij waarschijnlijk te maken met een paar spionnen, zooals er waarschijnlijk aan ieder station eenige staan, bromde Raffles glimlachend voor zich heen. Nu, het feit, dat zij zich verwijderden, wijst er in ieder geval op, dat zij in de val zijn gelopen, en mij voor generaal Angeles hebben aangezien. Het is weliswaar donker, en het is zeer begrijpelijk, dat zij zich vergist hebben, maar dit is niettemin een goed voortteeken.

In de aangenaamste gedachten verzonken, liet Raffles zich in de kussens vallen, schoof ook het andere gordijn terzijde, en verlustigde zich in den aanblik van het Parijs bij avond, dat hem nog veel drukker toescheen, dan voor den oorlog.

Eindelijk bereikte de auto het hotel Continental en Raffles begreep, dat hij nu eerst zijn gevaarlijkste proef zou moeten afleggen.

Hij stapte uit, betaalde den chauffeur, greep den ebbenhouten wandelstok met den ivoren knop stevig vast, dien Angeles hem had ter hand gesteld, nam zooveel mogelijk de houding aan van den generaal, en stapte met dreunende passen en onvervaard het hotel binnen.

Het zou hem spoedig genoeg blijken, dat zijn vermomming voortreffelijk was, want aanstonds kwam de portier beleefd buigend op hem toe, met de pet in de hand, en zeide:

— Generaal, er zitten op uw kamer twee heeren, die u wenschen te spreken!

— Twee heeren? Hebben zij hun naam niet genoemd?

— Jawel, maar die heb ik om de waarheid te zeggen, vergeten, generaal, antwoordde de portier verlegen. Maar een er van klonk als Moscita.

— O, dan weet ik het al! riep Raffles uit. Zijn de heeren er al lang?

— Pas sedert eenige minuten.

— Hoe zagen zij er uit?

— Wel, zij droegen beiden zeer lange baarden, en lange mantels — zooals men ze ziet in ouderwetsche tooneelstukken.

— Ik dank je, vriend! zeide Raffles kortaf.

En tegelijkertijd richtte hij zijn schreden naar de lift.

HOOFDSTUK VII.

Een moeilijk begin.

Onder het loopen dacht Raffles ijverig na.

— Moscita? Nooit van gehoord! Die naam komt ook in het geheel niet in de brieven voor — eens kijken of het misschien de naam is van een van mijn vijanden.

Dicht bij de lift stond de gewaande generaal Angeles stil, en haalde zijn portefeuille uit.

Hij doorliep haastig de brieven, welke Angeles hem ter hand had gesteld, en bergde ze toen weder op.

De brieven waren voor het meerendeel zeer kort, meestal niet meer dan eenige wenken of waarschuwingen en de lezing had slechts korten tijd in beslag genomen.

— Den naam Moscito kan ik er niet in vinden en ook niets wat er in de verste verte op lijkt, bromde Raffles. Nu, dat beteekent natuurlijk nog niet veel, ik kan hier niet uitmaken, of die heeren vrienden of vijanden zijn! In ieder geval zeggen de lange baarden niet veel goeds! Een Mexicaan draagt maar heel zelden een langen baard. John Raffles — ik geloof dat je er verstandig aan zult doen, eenige voorzorgsmaatregelen te nemen. Met die heeren uit Zuid-Amerika kan men nooit te voorzichtig zijn.

En nadat Raffles deze verstandige opmerking bij zichzelf had gemaakt, trad hij de liftkooi binnen, welke gedurende dien tijd reeds eenmaal naar boven was geweest, en liet zich naar de vierde verdieping brengen, waar zich de beide kamers bevonden, welke de aspirant-president tot zijn verblijf had uitgekozen.

Natuurlijk had generaal Angeles hem nauwkeurig op de hoogte gesteld van de ligging zijner kamers, zoowel als van zijn dagelijksche gewoonten, en tijdens den rit in de auto had hij hem nog een aantal adressen en andere nuttige gegevens ter hand gesteld, en hem gezegd, hoe hij zich in de meeste voorkomende gevallen diende te gedragen.

Raffles vergiste zich dus geen oogenblik, en hij liep regelrecht naar de goede deur, waarboven het cijfer 34 stond.

Hij liep er evenwel niet met zijn gewone dreunende

passen heen, maar integendeel op zijn teenen, zoodat niemand hem kon hooren aankomen.

Hij bukte zich om door het sleutelgat te kijken, wat gemakkelijk ging, daar hij zooeven van den portier den sleutel had gekregen, en zag bij de tafel, beschenen door het electriche licht van een fraaien kroon, twee mannen zitten, die in een fluisterend gesprek met elkander verdiept waren.

Raffles keek even toe, richtte zich toen weer op en mompelde:

— Het zijn Mexicanen, dat lijdt geen twijfel. De mantels zijn er en de baarden zijn er ook, maar ik wil gekielhaald worden, als ze echt zijn! Die heeren komen hier zeker niet met een goed doel — daar durf ik mijn hoofd onder verwedden! Nu, wij zullen wat voorzichtig zijn — dat is alles.

En daarop verwijderde Raffles zich weder op zijn teenen, en keerde vervolgens met dreunende stappen terug.

Hij stak den sleutel snel in het slot, draaide de deur om en stond toen tegenover zijn beide bezoekers, die snel en blijkbaar verrast waren opgesprongen.

Raffles keek de twee mannen beurtelings strak aan, en zeide toen langzaam:

— Wat moet dat beteekenen? Met wie heb ik de eer?

Hij had de vraag in het Fransch gesteld, maar aanstonds antwoordde een der beide bezoekers op zalvendentoon, en in het Spaansch:

— Gij kunt uw moedertaal wel gebruiken, Ruy Angeles, want wij zijn evenals gij Mexicanen!

— Dan schijnen de zeden van mijn land sedert ik het verliet aanmerkelijk veranderd te zijn! ging Raffles op denzelfden langzamen toon voort, terwijl hij zich thans van de Spaansche taal bediende. Het heugt mij tenminste, dat men een vreemdeling daar des avonds geen bezoek brengt, zonder behoorlijk bij hem te zijn aangediend.

— Dat weet ik, dat weet ik, generaal! hernam de Mexicaan haastig. Maar in dit geval moesten wij wel inbreuk maken op dien regel, want de reden, die ons

tot u brengt, is van zoodanigen aard, dat wij ons bezoek onmogelijk konden uitstellen.

— En wat hadt gij mij dan wel te vragen?

— Dat zal ik u zeggen, generaal. Ik heet José Madrigal, en dit is mijn vriend Hermanez Cobe. Wij moeten om zeer dringende redenen morgen dadelijk naar Mexico terugkeeren, nog met de boot, die morgenochtend uit Bordeaux vertrekt. Daarvoor hebben wij een paspoort noodig, en door allerlei omstandigheden hebben wij dat nog niet kunnen krijgen.

— En verder? vroeg Raffles, die, met de hand in den zak, maar schijnbaar zeer op zijn gemak, de beide Mexicanen geen oogenblik uit het oog had verloren.

— Luister, generaal! De Mexicaansche gezant is op dit oogenblik overstelpt met aanvragen om paspoorten, die allen een voor een worden veranderd. Men heeft ons reeds medegedeeld, dat wij volstrekt geen kans hebben, voor onze beurt een paspoort te krijgen — tenzij een machtig personage voor ons op de bres springt.

— O, is het dat! zeide Raffles glimlachend. En dat machtige personage...?

— Dat zijt gij, generaal! riep Madrigal uit.

— Wat wilt ge dan, dat ik doen zal?

— O, het heeft voor u slechts zeer weinig te betekenen! zeide Cobe haastig. Gij zijt zeer bekend met den Mexicaanschen gezant, ofschoon gij natuurlijk geen openbare betrekkingen met hem kunt onderhouden, hetgeen zijn positie als vertegenwoordiger van Caranza zou verbieden, en het behoeft u slechts een paar woorden aan hem te kosten, om ons aan ons paspoort te helpen! Wij zouden, voorzien van uw schrijven, aanstonds naar de ambassade gaan, en net zoo lang aandringen, tot wij bij den gezant waren toegelaten.

— En gelooft ge werkelijk, dat het iets zou geven?

— Ik ben er vast van overtuigd, generaal! Wil slechts even het briefje schrijven — het overige kunt gij gerust aan ons overlaten!

— Welnu dan — het zij zoo! Ik wil u dezen dienst wel bewijzen, omdat gij landgenooten zijt, en omdat ik mij in u wellicht weder twee vrienden maak.

Onder het spreken had Raffles zijn lichte overjas uitgetrokken en zijn hoed afgezet.

Hij trad nu op de schrijftafel toe, die in een hoek van het vertrek stond, en waarop een elektrische leeslamp geplaatst was, welke hij ontstak.

Hij zat nu met den rug naar het vertrek gekeerd.

Hij nam een vel papier uit een standaard, waarop

de naam van generaal Angeles in een der hoeken gedrukt stond, legde het voor zich, scheen even na te denken, haalde zijn zakdoek te voorschijn om zich het voorhoofd af te wisschen, daar het zeer warm was in het vertrek en begon toen te schrijven.

De Mexicanen, die niet weder hadden plaats genomen, kwamen onmerkbaar naderbij.

Madrigal had zijn mantel op den rug geslagen, en nu waren zijn beide armen vrij.....

Zijn rechtervuist was gebald — en in die vuist was het heft geklemd van een lang, sterk mes, waarvan het lemmet blauwachtig glansde in de stralen van het electrisch licht.

Sluipend als een panter kwam hij naderbij, onhoorbaar loopend over het dikke tapijt.

Toen hij bijna vlak achter den stoel van den schrijvende man zat, ging de hand waarin het moordwapen geklemd was, langzaam de hoogte in.

De volgende seconde zou het bliksemsnel neerdalen en den nietsvermoedende doodelijk in den hals treffen.

Maar juist op dat oogenblik kraakte er een schot!

De moordenaar waggelde achteruit, uitte een schreeuw en drukte de linkerhand op den rechterschouder, waaruit het bloed begon te stroomen.

Het mes viel op den grond.....

Onmiddellijk was Raffles overeind, de rookende revolver nog in de hand.

Cobe maakte een gebaar, alsof hij wilde vluchten, maar met stentorstem riep Raffles:

— Sta stil, of ik jaag u een kogel door de hersens!

Sidderend bleef de ellendeling op dezelfde plaats staan, terwijl Madrigal naar de sofa was gewankeld, en er zich luid kreunend op had laten neervallen.

Met de revolver steeds op Cobe gericht, was Raffles naar de elektrische bel gegaan, en had er op gedrukt.

— Ik hoop, dat u dit een lesje zal zijn, zoo wendde hij zich schamper tot Cobe, om voortaan beter toe te zien! Als gij dat gedaan hadt, dan zoudt ge hebben opgemerkt, dat ik met mijn zakdoek tegelijkertijd mijn revolver uithaalde, en dat ik in het middenkastje van de schrijftafel, waarvan ik het deurtje had geopend, een klein spiegeltje had neergezet, waarin ik uw geheele doen en laten kon gade slaan! Ik had dien schelm daar kunnen dooden, want ik schiet zelfs met mijn rug naar mijn tegenstander gekeerd vrij zuiver, als hij zoo dicht bij staat, maar ik heb nu eenmaal mijn redenen om hem te sparen — redenen die u niet aangaan!

Cobe had met een valschen blik in zijn oogen toege-

luisterd, en hij scheen iets te willen zeggen, toen de deur geopend werd en een paar kellners, aangevoerd door den gérant, met verschrikt gelaat de kamer binnendrong.

— Viel dat schot hier, generaal? vroeg de gérant, en hebt gij gebeld?

— Ik was zoo vrij, mijnheer de gérant! Mag ik u even voorstellen aan mijnheer Madrigal die daar gewond op de canapé ligt en aan zijn waardigen vriend Cobe. Zij beiden hadden het op mijn leven voorzien — daar ligt het mes, waarmee ik getroffen had moeten worden. Gij ziet met bewondering naar dien fraaien wartsbaard? Helaas mijnheer, ik moet u een illusie ontneemen, hij is valsch!

En met twee stappen was Raffles bij den schurk en rukte hem met een snelle beweging zijn vermomming van het gelaat.

— Steek uw handen eens op! beval Raffles op strenge toon.

Met een blik van machteloze wraakzucht en de ogen gloeiend van haat, stak Cobe langzaam zijn handen op en terwijl Raffles hem met de revolver in de hand hield doorzocht hij vliegensvlug de zakken van den moordenaar en haalde er achtereenvolgens een Browning, een vlijmscherp geslepen knipmes van het fijnste model, en een gummi ploertendoeder uit.

— Gij ziet dat ik mijn bewering kan staven! vervolgde Raffles kortaf, terwijl hij zich weder tot den gérant wendde, die sprakeloos van schrik op den drempel was blijven staan.

— Wat moet ik met die twee bandieten aanvangen, generaal? vroeg de gérant op jammerenden toon. Het is vreeselijk, dat zooiets in ons hotel moet voorvallen, mijnheer.

— Ja, ik kan mij best begrijpen, hoe onaangenaam het voor u is, merkte Raffles spottend op. Ik zou u willen verzoeken, direct om de politie te telefoneeren, en ook om een ziekenauto, want ik geloof, dat ik dien schelm daar nogal stevig geraakt heb! Ik zal hier wel met een paar kellners wachten tot de politie er is! Ik verzoek u alleen, u een weinig te haasten, want ik wilde nog gaarne het laatste bedrijf van „Otello” gaan zien!

Hals over kop snelde de gérant het vertrek uit, om aan het verzoek te gaan voldoen.

De twee Mexicanen bleven zwijgend, met opgeheven armen in hun hoek staan, terwijl de kellners hen nauwkeurig in het oog hielden.

Een kwartier verliep zonder dat er een woord gesproken werd.

Toen werd de deur weder opengeworpen en, voorafgegaan door den gérant, traden vier politieagenten, vergezeld door een inspecteur van politie, het vertrek binnen.

Blijkbaar was de beambte reeds door den gérant op de hoogte van het voorval gebracht, want hij ging regelrecht op Angeles toe, maakte een buiging voor hem en zeide:

— Het doet mij leed, dat het hier toe moest komen, mijnheer! Weliswaar heeft de politie orders, uw persoon zoo goed mogelijk te beschermen — maar gij zult het wel met mij eens zijn, dat het onmogelijk is, zelfs voor de Parijsche politie, op alle plaatsen tegelijk te zijn! Ik maak er u overigens mijn compliment over, dat gij deze schurken zoo goed te woord hebt gestaan! Gij weet zeker, wie zij zijn?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, mijnheer, maar zij hebben hun namen opgegeven, doch ik weet natuurlijk niet of dit hun werkelijke namen zijn.

De inspecteur schudde glimlachend het hoofd en hernam:

— Zij hebben u eenvoudig iets op de mouw gespeeld, generaal! Hun naam luidde geheel anders! Het zijn hoogst gevaarlijke individuen, die reeds eenigen tijd door ons werden gezocht, omdat zij bij een vroegeren aanslag op uw persoon betrokken waren. Ik ben er zeer verheugd over, dat zij thans op heeterdaad betrapt zijn.

Daarop wendde hij zich tot de agenten, en beval op korten toon:

— Boeit hen, en dan weg met hen!

In een oogwenk waren de polsen van de beide moordenaars in de boeien gesloten, en daarop werden zij weggevoerd, maar niet dan nadat zij op woesten toon eenige Mexicaansche vervloekingen naar het hoofd van den man hadden geworpen, dien zij voor generaal Angeles aanzagen.

Weder maakte de inspecteur een buiging voor Raffles, en zeide:

— Ik moet nu afscheid van u nemen, generaal, om mijn gevangene te vergezellen. Waarschijnlijk zult gij dezer dagen wel een oproeping ontvangen, om over deze zaak voor den rechter van instructie te konven getuigen.

— Is dit onvermijdelijk, mijnheer? vroeg Raffles met gefronste wenkbrauwen.

— Dat vrees ik althans, generaal! zeide de inspecteur schouderophalend. Ik kan u echter wel verzekeren, dat men alle moeite zal doen, om het u zoo min mogelijk lastig te maken.

Hij salueerde, en verliet het vertrek, hetwelk door de kellners reeds verlaten was, die op gedempten toon met elkander over de zaak beraadslaagden.

Maar Raffles zou niet lang alleen blijven.

Juist toen hij zich gereed maakte om zijn jas aan te trekken en heen te gaan, teneinde Charly in een groot restaurant bij het Opera-gebouw te ontmoeten, werd er op de deur geklopt, en trad de gérant weder binnen.

Hij scheen zeer verlegen te zijn, boog eenige keeren zwijgend voor den Mexicaan, wreef zijn handen, kuchte eens en begon toen:

— Neem mij niet kwalijk, generaal, maar ik heb een onaangenaam onderwerp met u te bespreken.

— Toch niet over hetgeen hier zooeven gebeurd is? vroeg Raffles eenigszins ongeduldig.

— Dat juist wel, generaal! hernam de gérant, terwijl hij zijn vingertoppen bekeek. Het is lastig om het te zeggen, maar... het is voor den naam van onze inrichting natuurlijk slecht, als... nu, als er hier moordanslagen gepleegd worden — zelfs al is het op zulke hooggeplaatste personen als gij zijt! Wij zijn natuurlijk zeer vereerd, dat gij juist ons hotel hebt opgezocht om er te verblijven, maar

— Maar gij zoudt het op zeer hoogen prijs stellen, als ik mijn biesen maar pakte! vulde Raffles den zin

aan. O, verontschuldigd u niet, wat ik u bidden mag, mijnheer Ik kan mij wel begrijpen, wat er in u omgaat. Het is wel lastig voor mij, maar ik wil u geen schade berokkenen. Morgen vertrek ik!

De gérant kon zijn ooren nauwelijks gelooven, want hij had eigenlijk gerekend op een heftige uitbarsting van woede, ja zelfs op een weigering.

En nu liet de generaal zich zacht als een lam wegvoeren — dat was meer dan waarop de gérant gehoopt had!

Hij putte zich uit in dankbetuigingen, waaraan de gewaande Mexicaan echter spoedig een einde maakte, zonder een woord te zeggen, en slechts door een gebaar van ongeduld, dat niet viel mis te verstaan.

De gérant verliet het vertrek, buigend als een knipmes, en een kwartier later zat Raffles tegenover Charly en deelde hem mede, wat er zooeven was voorgevallen.

Toen hij gereed was, vroeg Charly, die ongerust had toegeluisterd:

— En toen hij je vroeg om te vertrekken, heb je toen den brutalen vlegel niet om de ooren geslagen?

— Daar scheen de goede man min of meer op te rekenen, maar ik heb het niet tot handtastelijkheden laten komen, want hij stuurde juist in mijn richting! Ik had dat hotel Continental toch willen verlaten, om een van onze eigen huizen te betrekken. Ik kan dat dan voor eenigen tijd aan mijzelf verhuuren!

— Waarom?

— Omdat dat gemakkelijker is, met het oog op de plannen, welke ik nog denk te verwezenlijken! Ik ben dus volstrekt niet kwaad op den gérant, maar ik ben hem integendeel dankbaar, dat hij mij zulk een ongezochte gelegenheid heeft gegeven om te verdwijnen.

HOOFDSTUK VIII.

Het gevaar verergert.

Er waren een paar dagen verlopen, sedert deze gebeurtenis.

Raffles had zijn intrek genomen in een van zijn eigen huizen, hetwelk hij onder een vreemden naam gehuurd had.

Het was geheel gemeubeld, en hij behoefde dus niets anders te doen, dan er de kleederen, de papieren en enkele meubelen van generaal Angeles te laten heembrengen.

Maar Raffles was daar niet alleen. Charly was bij

hem onder het mom van een vertrouwd bediende, een soort secretaris, maar die tevens allerlei andere baantjes waarnam.

Reeds op den eersten dag van zijn verblijf in deze woning had Raffles bezoek ontvangen van de beide vertrouwde vrienden van Angeles, Diego Prestos en Fernandez Monte, die hem hun vreugde kwamen te kennen geven, dat hij op zulk een gelukkige wijze aan een vreeselijk gevaar ontkomen was.

Zij bleven echter slechts kort, daar de gewaande generaal hoofdpijn voorwendde.

De waarheid was, dat Raffles, die geen tijd had gehad zich voldoende op de hoogte te stellen van alle levensomstandigheden van den generaal, vreesde zich vroeg of laat te zullen verspreken of een onherstelbare vergissing te begaan.

Op den avond van den derden dag zaten de beide vrienden in hun vermomming op het terras van het beroemde café La Paix en genoten van het boeiende schouwspel, hetwelk de Parijsche boulevards telkens en telkens opnieuw aanbieden.

— Hoor eens, beste Edward, begon Charly na eenigen tijd op fluisterenden toon. Ik zou nu toch eindelijk wel eens willen weten, met welk doel je eigenlijk in de huid van dien Mexicaanschen generaal bent gekropen. Tot dusverre heb je er niets dan onaangenaamheden van gehad — om er geen erger woord voor te gebruiken.

— Mijn antwoord kan kort zijn, mijn waarde! antwoordde Raffles glimlachend. In de allereerste plaats deed ik het ter wille van het avontuur, en in de tweede plaats omdat die generaal Angeles — ik stel dien signieur niet zeer hoog, integendeel — mij heel wat geld in de tasch kan brengen.

— Op welke wijze dan?

— O, heel eenvoudig! Vergeet je dan, dat ik zijn chèque-boek in mijn zak heb?

— Alle drommels, dat had ik bijna vergeten! riep Charly uit. Dat is waar ook! Welnu, dan vul je morgen een chèque in, ter hoogte van het geheele bedrag van zijn rekening-courant, gaat er mede naar zijn Bank, of vraagt anders je saldo op, betaalt je opzeggingsrente en verdwijnt! Overmorgen kunnen wij dan weder in Londen zitten!

— Prachtig, Charly! Iets dergelijks was ik ook werkelijk van plan. Maar... het vormt slechts een onderdeel van mijn programma. Ik grijp hooger —

ik grijp verder! Hij moet mij nog meer opleveren — hoe, dat weet ik nu nog niet. Ik heb echter al den tijd, om mijn plan te laten rijpen, want er moeten nog twaalf dagen verlopen, tot het tijdstip, waarop onze vriend in Mexico is aangekomen.

— Maar, Edward — zoolang zul je toch niet hier behoeven te wachten!

— Pardon, Charly — zoolang moet ik wel wachten, hernam Raffles kalm. Ik ben van plan den man op te lichten voor een deel van zijn vermogen, waarvan de bronnen vrij troebel zijn, maar al was hij een schurk — ik heb hem een belofte gedaan en die kom ik na!

Charly keek Raffles hoofdschuddend aan, maar antwoordde niet.

Hij kon dezen gedachtengang van Raffles niet volgen, maar hij wist wel, dat hij Raffles toch niet van zijn voornemen zou kunnen afhouden.

Juist op dit oogenblik liepen er twee heeren langs het tafeltje, waaraan de beide vrienden gezeten waren.

Een hunner stootte Raffles, die juist zijn glas naar den mond bracht, tegen den elleboog, zoodat een gedeelte van den inhoud van het glas over zijn hagelwit overhemd vloeide.

Raffles keek kalm ter zijde, in de verwachting dat de lompe voorbijganger zijn verontschuldiging zou aanbieden.

Maar deze bleef staan, en keek Raffles integendeel uittartend aan, waarop hij minachtend de schouders ophaalde.

Het was een man van middelmatige lengte, met een scherp geteekend gelaat en een Zuidelijk uiterlijk.

— Pardon, mijnheer, begon Raffles uiterst kalm. Vergis ik mij, of waart gij het, die deze onhandigheid begaan hebt?

— Ik weet het niet zeker, mijnheer — maar het is wel mogelijk, dat ik het was! antwoordde de vreemdeling.

— Zoudt ge dan in dat geval niet zoo beleefd hebben kunnen zijn, uw verontschuldiging te maken?

— O, het heeft niets te beduiden! hernam de ander ongeduldig, terwijl hij een gebaar maakte, alsof hij verder wilde gaan.

Maar reeds was Raffles langzaam opgestaan, en had zich voor den lomperd geplaatst.

— Het spijt mij, dat ik met u van meening moet verschillen, mijnheer — maar ik vind integendeel, dat het vrij veel te beduiden heeft! De overhemden zijn duur,

de waschvrouwen ook, en de consumptie in dit café niet het minst! Gij zult misschien hebben opgemerkt, dat de helft van den inhoud van mijn glas op een geheel verkeerde plaats is terecht gekomen!

— Het is best mogelijk, mijnheer — dan moet gij de lieden niet in den weg zitten!

— Dat deed ik niet, mijnheer.

— Dat deed gij wel, mijnheer.

— Ik geef u de verzekeering, mijnheer, dat ik het niet deed, en als gij het tegendeel volhoudt, dan zult gij mij noodzaken, het er voor te houden, dat uw onhandigheid van zooveen opzet was, en dan kan ik daaruit slechts een conclusie trekken — namelijk, dat gij een lompe vlegel zijt!

De vreemdeling deinsde achteruit, alsof hij een slag had ontvangen, keek toen om zich heen, als wilde hij alle aanwezigen tot getuige roepen, dat hij gegriefd was.

Toen wendde hij zich woedend tot Raffles, en hernam op hoogen toon:

— Durft gij dat herhalen, mijnheer?

— Dat durf ik, mijnheer, mondeling, en — met de daad.

En het volgende oogenblik suisde de hand van Raffles door de lucht, en belandde op de wang van den ander.

De vreemdeling wankelde achteruit, greep naar de getroffen wang, liet echter aanstonds zijn hand weer zakken, die een oogenblik in de buurt van zijn zak dwaalds, en werd lijkbleek.

Hij liet een paar sissende klanken hooren, tastte toen met koortsachtig bevende hand in zijn borstzak, en liet Raffles zijn visitekaartje zien.

— Ik ben een Mexicaan, mijnheer, zeide hij met gesmoorde stem, en Mexicanen vergeten zulk een beleediging niet! De slag, dien gij mij zooveen hebt toegebracht in tegenwoordigheid van honderden vreemdelingen, kan slechts in bloed worden uitgewischt.....

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. De keus der wapens is aan u, wanneer gij u met geweld als de beleedigde partij wilt beschouwen. Ik ben ten allen tijde tot uw dienst!

En tegelijkertijd stak hij den Mexicaan een van de visitekaartjes van generaal Angeles toe.

Hoe snel dit kleine tooneel zich ook had afgespeeld, toch had het veler opmerkzaamheid getrokken.

En nu bemerkte Raffles, dat zijn dubbelganger zeer goed bekend was op de boulevards, want allerwegen werd zijn naam gefluisterd.

— Gij zult wel twee uwer vrienden willen aanwijzen, mijnheer, die alles met mijn secondanten zullen regelen? vroeg de Mexicaan. Ik ben eenigszins gehaast en ik moet morgenmiddag Parijs verlaten. Voor dien tijd wensch ik deze zaak te hebben afgedaan.

— O, zij zal dan ook zijn afgedaan, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn beleediger een koelen blik toewierp en met een nadruk, die den ander even verrast deed opzien.

Maar op dit oogenblik drongen zich twee mannen door de rijen der nieuwsgierig te hoop gelooopen bezoekers, die Raffles aanstonds herkenden, het waren Diego Prestos en Fernandez Monte.

Blijkbaar hadden zij het geheele tafereel van verre gadeslagen, en er onmiddellijk de ware beteekenis van doorgrond.

Prestos, die er het eerst in slaagde, Raffles te bereiken, riep reeds van verre:

— Halt! Ik stel mij beschikbaar voor generaal Angeles! Als hij beleedigd is, dan acht ik mij zelf beleedigd!

Maar een enkele blik van Raffles bracht hem verbaasd en onthutst tot zwijgen.

— Ik vraag u om verschooning, mijn waarde Prestos, zeide Raffles op rustigen toon. Ik ben niet gewoon om in dergelijke eerezaken een mijner vrienden tot mijn volmacht te maken, hoezeer ik uw aanbod ook waardeer.

— Maar kent gij dien man dan niet, die u beleedigd heeft? riep Monte ongerust uit.

— Ik ken hem niet, mijnheer; en ik zal hem incognito dooden, antwoordde Raffles kalm.

Daarop sloeg hij een blik op het visitekaartje en zeide tot den vreemdeling:

— Mijnheer Francesco Minorca, ik ben er zeker van, dat deze heeren mijn getuigen wel willen zijn. Uwe secondanten kunnen hen hedenavond om elf uur ten mijnent spreken. Keurt gij dit goed?

Minorca antwoordde slechts met een hoofdknik en had zich het volgende oogenblik een weg gebaad door de nieuwsgierige bezoekers.

Zoodra hij verdwenen was greep Prestos Raffles bij den arm en voerde hem bijna met geweld naar een stille plek, gevolgd door de beide andere heeren.

— Luister eens, Angeles, begon hij met gedempte, maar vaste stem. Dit tweegevecht mag in geen geval plaats hebben!

— En waarom niet, als ik u verzoeken mag?

— Omdat gij Minorca blijkbaar niet kent! Hij staat bekend als een zeer goed schutter en als een voortreffelijk schermer! Er zijn er maar weinigen, die hier tegen hem zijn opgewassen.

— En wat zou dat?

— Wat dat zou? Maar begrijpt gij dan niet, dat deze belediging opzettelijk is uitgelokt? Begrijpt gij dan niet, dat dit een nieuwe aanslag op uw leven is?

— Dat kan ik volstrekt niet inzien, mijn waarde — althans wat dit laatste betreft! Het is een eerlijk duel!

Prestos haalde eenigszins ongeduldig de schouders op en hernam toen:

— Ik wil volstrekt niet grieven, Angeles, maar het is voor geen van uw vrienden een geheim, dat gij nimmer een goed schutter zijt geweest, en dat gij op den degen nooit hebt uitgeblonken. Ik druk mij nu hoffelijk uit! Minorca zou met u spelen als een kat met een muis — maar als gij met hem het staal kruist, zijt gij onherroepelijk ten doode opgeschreven.

— Kom, kom — het zal zoo'n vaart niet loopen! antwoordde Raffles met een glimlachje. Misschien heb ik morgen wel een goeden en gelukkigen dag.

De gewaande Angeles had dit met zooveel overtuiging gezegd, dat Prestos een paar schreden terug week en hem verbaasd en onderzoekend aankeek.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij. Wilt gij zeggen, dat gij in enkele weken zulke aanzienlijke vorderingen in het schermen en het pistoolschieten hebt gemaakt, dat gij u in een strijd met dien *bravo* durft begeven?

— Misschien wel, mijn waarde Prestos! Hoe het ook zij — ik verwacht, dat gij de secondanten van dien man hoffelijk zult ontvangen, dan zal ik hem even hoffelijk naar de andere wereld zenden!

Prestos en Monte wisselden tersluiks een verbaasden blik met elkander en het was duidelijk, dat zij van deze zelfbewuste houding van hun vriend volstrekt niets begrepen.

Zij schenen echter diens karakter voldoende te kennen, om er van overtuigd te zijn, dat hier geen tegenwerpingen zouden baten, en daarom schikten zij zich in het onvermijdelijke.

Een half uur later kwamen zich de secondanten van

Minorca aanmelden, en de geheele zaak werd in vijf minuten geregeld.

Minorca had den degen gekozen, het duel zou plaats vinden in het bosch van Vincennes, op ongeveer een uur rijdens van Parijs, om half zes in den morgen, op een open plek in het bosch, dicht bij het houtvestershuis.

Met bleek gelaat traden Prestos en Monte weder het vertrek van hun vriend binnen en deelden hem den uitslag van het onderhoud mede.

Zij namen afscheid van den gewaanden generaal met een ontroering, die Raffles bewees, hoezeer zij aan Angeles gehecht waren.

Zoodra zij hun voeten hadden gelicht, stormde Charly op Raffles toe en barstte los:

— Maar voor den duivel! Dat is toch de waanzin ten top gedreven! Ik durf gerust zeggen, dat hierbij alles ophoudt! Ben je nu werkelijk van plan je leven op het spel te zetten, terwille van een man, een Mexicaan, met wien je geen tien minuten gesproken hebt?

— Niet terwille van dien Mexicaan, Charly — terwille van een bedorven overhemd van twaalf franc.

Juist om half zes in den volgenden morgen, hielden twee auto's bijna tegelijkertijd stil midden in het bosch van Vincennes in de buurt van het houtvestershuis.

Daaruit stapten de duellanten, hunne getuigen en een geneesheer.

Zwijgend richtten zij zich allen naar de open plek in het bosch.

Een van de secondanten van Minorca droeg een langwerpige pak onder den arm, hetwelk de schermdegens bleek te bevatten.

Prestos wisselde snel eenige woorden met den geneesheer, die de punten van de wapens nauwkeurig onderzocht, en ze desinfecteerde, na een eigenaardigen blik op Minorca te hebben geslagen.

Door een der getuigen werden de wapens over elkaar gekruist, beurtelings Raffles en Minorca aangeboden en zij stelden zich in postuur, na zich van hun bovenkleederen te hebben ontdaan.

Met schorre stem gaf Prestos, die de ontmoeting moest leiden, het bevel:

— Allee! en het volgende oogenblik was het tweegevecht begonnen.

Minorca meende waarschijnlijk korte metten met zijn tegenstander te kunnen maken, wiens weinige kennis

van de edele scherm sport hem bekend moest zijn, want hij viel snel achter elkaar een paar malen uit — om spoedig een einde aan de zaak te maken.

Maar tot zijn verwondering en spoedig tot zijn ontzetting, moest hij ontwaren, dat zijn degen geen uitweg scheen te vinden!

Hij paste snel achter elkander alle stooten en schijnstooten toe — pareerde, viel bliksemsnel uit — en het was alsof hij op een muur van staal stuitte

Hij veegde zich snel even met de linkerhand over het voorhoofd, en verdubbelde zijn poging.

Haastig vooruit en achterwaarts springend trachtte hij de kling van zijn tegenpartij uit de richting te dringen, maar telkenmale wees de punt van het vijandelijk staal meedoogenloos op zijn borst.

En toch — het was alsof de ander zich niet bewoog.

Slechts zijn pols maakte snel en krachtig eenige bewegingen — juist voldoende om de pogingen van den tegenstander te schande te maken.

Prestos en Monte keken stom van verbazing toe.

Daar stond geen beginneling in de schermkunst — daar stond een meester!

En nu bepaalde de gewaande generaal zich niet langer tot de verdediging.

Hij begon op zijn beurt uit te vallen — en het gelaat van Minorca begon een groenachtige tint aan te nemen.

Het was alsof hij de kille hand des Doods aan zijn strot voelde.

Een floers begon zich voor zijn oogen uit te breiden, nu de ander daar schijnbaar onbewegelijk stond, en de punt van diens degen bliksemsnel zich verplaatste terwijl het jonge zonlicht in het staal weerkaatste.

Plotseling — een schijnstoot — een schurend geluid van de beide klingen — een stap terzijde — een vrijmaken van het staal — en het volgende oogenblik drong de degen van Raffles met kracht in het lichaam van den Mexicaanschen sluipmoordenaar.

Hij liet een geluid hooren, dat op een onderdrukten snik geleek, liet zijn degen vallen — deed een paar stappen voorwaarts, en viel toen, terwijl Raffles het staal ijlings terug trok, met het gelaat voorover in het bedauwde gras....

De dokter snelde toe, wentelde hem op zijn rug, onderzocht de wonde, en zei op ernstigen toon:

— Het toeval heeft gewild, generaal, dat uw degen hem midden in de borst heeft getroffen, en tegen het borstbeen is afgeschampt, slechts deze omstandigheid zal hem het leven redden.

Doch Raffles wendde zich tot den geneesheer en zeide op zachten toon:

— Het was geen toeval — het was opzet, dokter!

HOOFDSTUK IX.

De Kroon op het werk.

Weer was een week verlopen, sedert den dag waarop het tweegevecht had plaats gegrepen.

Men had het geval trachten dood te zwijgen, maar een verslaggever van de „Matin” was er achter gekomen en die was er zeker niet de man naar, deze schitterende primeur aan zijn blad te onthouden.

En zoo kregen de Parijzenaars in geuren en kleuren het geheele geval beschreven en niemand durfde er aan twifelen of de verslaggever van de „Matin” had dit alles persoonlijk aldus bijgewoond.

De populariteit van generaal Angeles nam hierdoor niet weinig toe, en men begon in de Revue zelfs

liedjes op hem te maken.

Henderson was reeds lang teruggekeerd van zijn tocht naar den Bismarck-Archipel en had daarvan verslag uitgebracht.

De brave reus was reeds weder opgestegen vóór Stanza weder tot bewustzijn was gekomen, maar hij was op zeer geringe hoogte blijven rondvliegen, totdat hij gezien had, dat de Mexicaan zich uit zijn liggende houding ophief, opstond, zijn oogen wreef, als waande hij te droomen, en daarop driftig naar den brief greep.

Toen liet Henderson de machine snel stijgen en hij

zag nog juist hoe de ongelukkige Mexicaan de vuist dreigend ten hemel hief.

De vliegmaschine, weder onder den aangenomen naam van Henderson, was opnieuw in de vlieghaven te Auteuil ondergebracht en zou op ieder gewenscht oogenblik weder kunnen opstijgen.

Wat den braven chauffeur zelf betreft — ook hij was zoogenaamd in dienst getreden van „generaal Angeles”, versierd met een langen, zwarten knevel en een zwarte pruik, die hem vrij hinderlijk was, en ten gevolge had, dat hij zich zoo weinig mogelijk in het publiek vertoonde.

Misschien om zijn dankbaarheid te betuigen voor de vele bewijzen van sympathie, welke hij na zijn duel mocht ontvangen, gaf de gewaande generaal Angeles op den veertienden avond nadat zijn dubbelganger vertrokken was, een feest te zijnen huize, waar bij hooge uitzondering ook de Mexicaansche gezant gedurende eenige oogenblikken aanwezig zou zijn.

Dit was reden genoeg voor een aantal hooggeplaatste personen om dien avond aanwezig te zijn in het fraai gemeubelde huis, hetwelk de generaal gehuurd had.

Het behoeft wel niet gezegd, dat Raffles in het verloop der afgelopen twee weken geleidelijk bijna het geheele deposito van den Mexicaanschen avonturier had opgevraagd.

Weliswaar was men hierover aan de Bank een weinig verbaasd, maar niemand dacht er ook maar een oogenblik over, die verwondering openlijk te toonen.

Raffles bevond zich dus in de allerbeste stemming, toen hij, deftig gekleed, boven aan de trap zijn gasten ontving, geassisteerd door zijn secretaris, en eenige voor deze gelegenheid gehuurde bedienden.

In een groote zijkamer was een koud buffet aangericht, er was een klein orkestje geëngageerd, er zou gedanst worden, en voorts zouden eenige beroemde opera-sterren zich laten hooren.

Vele heeren hadden hun dames medegebracht, maar dit waren bijna uitsluitend landgenooten van den generaal.

De Fransche gasten achtten de positie van den generaal nog steeds een weinig te dubbelzinnig om hem in gezelschap van hun echtgenooten te bezoeken.

Spoedig bevonden zich er een zestigtal gasten, en men danste lustig, toen de Mexicaansche gezant werd aangediend.

Ook hij had het beter geacht zijn echtgenoot thuis te laten.

Maar daarentegen was hij in gezelschap van een groot aantal gouden diamanten, die op allerlei wijze ter versiering van zijn uiterlijk waren aangebracht — hij droeg een diamanten doekspeld, diamanten overhemdsknoopjes, manchetknoopen van dezelfde edelstenen en voorts een aantal kostbare ringen.

De gezant stond er dan ook voor bekend, dat hij buitengewoon rijk was.

Er vormde zich kleine groepjes en spoedig was er een opgewekt gesprek gaande, terwijl de bedienden rondgingen met allerlei ververschingen.

Op een gegeven oogenblik zeide de secretaris van den generaal:

— Weten de heeren reeds, dat wij ook hier het bezoek hebben te wachten van den beroemden telepaat Verlasky?

— Verlasky? Van hem hebben wij nooit gehoord! riepen er eenigen uit.

— Wel, dat verbaast mij! hernam de gewaande secretaris. Deze Pool is een waar wonder en laat Rubini ver achter zich, naar men zegt!

— En wanneer komt hij hier?

— Over een dag of acht! Ik heb hem gezien — en ik moet zeggen, dat het ongelooflijk is! En toch ben ik op het gebied der telepathie verwend en wel door niemand anders dan door generaal Angeles in eigen persoon!

Van alle kanten lieten zich kreten van verwondering en nieuwsgierigheid hooren.

— Wat is dat, generaal? Zijt gij gedachtenlezer? Kunt gij andermans gedachten overbrengen. O hemel, hoe interessant. Daar moeten wij dadelijk een proefje van hebben!

— Nu, als de generaal er niets op tegen heeft? zeide de secretaris, terwijl hij Angeles vragend aanzag.

Deze liet een kort lachje hooren en zeide toen schouderophalend:

— Ik geloof dat ge mijn kennis wel een weinig overdrijft, mijn waarde — maar ik stel mij wel gaarne ter beschikking, mits het mij niet al te gemakkelijk wordt gemaakt.

— Bravo! riep Charly vol geestdrift uit. Dan stel ik het volgende voor: Zijne Excellentie de gezant zal wel zoo vriendelijk zijn als opdrachtgever te fungeeren! Hij

zal u zijn sleutelbos ter hand stellen, omdat hij dan na de afspraak niets zou kunnen verrichten, maar dat is ook alles. Hij mag dan, na afspraak met een dozijn andere heeren, evenveel opgaven op een stukje papier schrijven, welke hij dan in zijn woning zal verrichten. Bij die afspraak zal ik natuurlijk niet tegenwoordig zijn, maar ik zal den generaal moeten vergezellen, daar hij zich in zulk een geval steeds in een soort transe bevindt, zoodat wij hem niet alleen op straat mogen laten gaan! De woning van Zijne Excellentie is slechts op een kwartier rijdens hier vandaan. Vindt gij dat goed?

— Voortreffelijk! Prachtig! Wij zullen eens zien, wat de generaal kan doen! Aangenomen! werd er geroepen.

Ook de gezant knikte vroolijk, haalde zijn sleutelbos te voorschijn, stelde dien Raffles ter hand, en zeide:

— Dit is dus uw eenige steunpunt, generaal! En wij zullen het u niet gemakkelijk maken, dat belooft ik u! Gij zult mijn echtgenoot te huis vinden en zij zal mij naderhand kunnen zeggen, of gij u niet al te vaak vergist hebt! Wij rekenen er op, dat gij binnen drie kwartier weder terug zijt!

— Aangenomen.

De gezant en een groot aantal heeren begaven zich naar een vertrek, waarvan de deur zorgvuldig gesloten werd, en maakten daar op fluisterenden toon een ingewikkeld programma op, hetwelk daarna te boek werd gesteld.

Daarop traden zij de groote zaal weder binnen, voorafgegaan door den gezant die zich naar Raffles begaf, hem vriendschappelijk op den schouder klopte en zeide:

— Als gij dit kunststukje werkelijk binnen 3 kwartier volbrengt, dan zijt gij een waar wonder, Angeles! Het is nu kwart voor tien, wij verwachten u half elf weder terug.

— Ik zal er zijn, Excellentie!

Raffles en Charly verlieten snel het vertrek, traden hun eigen kamer binnen, schoten daar hoed en jas aan — en verlieten het huis.

Er was omstreeks een half uur verlopen, sedert het vertrek van den gewaanden generaal en zijn secretaris, toen er een nieuwe gast binnen kwam, blijkbaar te prooi aan de grootste opwinding, en die Henderson ter zijde duwde, die hem zijn naam wilde vragen.

Deze gast was Gaston Lebon, een verslaggever van de „Matin”, dezelfde, die achter de geschiedenis van het tweegevecht was gekomen.

Hij stond een oogenblik stil op den drempel van de groote zaal, wierp een zoekenden blik om zich heen, en kreeg toen den Mexicaanschen gezant in het oog.

Regelrecht trad hij op hem toe, maakte een diepe buiging en zeide toen met een stem bevend van opwinding:

— Verschooning, Excellentie — kunt ge mij ook zeggen waar generaal Angeles is? Ik ben Gaston Lebon, van de „Matin”!

— Ja, mijnheer, ik ken u wel, zeide de gezant. De generaal is naar mijn woning, voor een telepathische grap, maar hij moet over een kwartier weder hier zijn!

— Weet gij heel zeker dat het generaal Angeles was, Excellentie? vroeg de journalist, terwijl hij zijn gelaat met zijn zakdoek afwischte.

— Of ik het zeker weet? Wat is dat nu? vroeg de gezant terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Ik hoop toch niet dat gij den spot met mij drijft? Waarom vraagt ge mij dat?

— Omdat Excellentie — omdat er geen half uur geleden op de redactie van mijn blad een Reuter-telegram uit Mexico City werd ontvangen, hetwelk meldt, dat generaal Angeles gisteren in een Mexicaansche havenstad in het Zuiden des lands aan wal is gestapt, met gejuich door zijn volgelingen is ingehaald en reeds hedenmorgen slag heeft geleverd met de troepen van Caranza, welke hij een gevoelige nederlaag moet hebben toegebracht!

De stilte die op deze woorden volgde was zoo groot, dat men het suizen van den grooten waterketel kon hooren, die in het naburig vertrek op het buffet stond.

De gezant was krijtwit geworden, tastte naar zijn hoofd, en keek toen met verwilderden glik voor zich heen.

— Is — is hier in huis een telefoon? kon hij eindelijk op heeschen toon uitstooten.

— Ik heb er een in de vestibule gezien, Excellentie! antwoordde de journalist.

Zonder een woord te spreken, ijde de gezant heen, door ongeveer alle gasten gevolgd, die bijna over elkander struikelden in hun haast om de trap af te komen, zoodat de portier in zijn logé, die een tukje deed, verschrikt kwam aanstuiven.

De gezant rukte het toestel van den haak, stelde

zich in verbinding met zijn woning, en nu ontspan zich het volgende gesprek:

— Frasquita — is generaal Angeles gekomen?

— Ja, ongeveer een half uur geleden!

— Wel vervloekt! Is hij reeds weder weg?

— Hij heeft tien minuten geleden het huis verlaten! Maar waarom ben je zoo opgewonden? Wat is er toeh?

— Wat heeft hij gedaan? Wat zei hij tegen je?

— Hij liet me je sleutels zien. Hij scheen wel een slaapwandelaar. Hij keek met mij glazige oogen aan en hij zeide: „dag, lief kind” tegen mij!

— Maar wat drommel — dan moet hij werkelijk geslapen hebben! mompelde de gezant vóór zich heen. Iemand, die mijn vrouw „lief kind” noemt, kan onmogelijk goed wakker zijn. Zou Lebon zich toch vergist hebben?

Maar daarop sprak hij opnieuw in het toestel:

— Wat gebeurde er toen? Spreek op! Alles trilt aan mij van de zenuwen!

— Dat kan ik wel hooren, — je valt tenminste over je eigen woorden! Ik begrijp volstrekt niet, waarom je je zoo opwindt! Wel, zijn secretaris zeide mij, dat de generaal een telepaat was, en dat hij hier verschillende dingen moest doen, en toen vroeg de generaal mij met een omfloerste stem, wat het nummer van je brandkastslot was.....

— Dood en duivel! En — heb je hem dat gezegd?

— Waarom zou ik het niet? Het was immers een grap!

— Ja, een grap! Een heele goede grap! Een grap, die mij een half vermogen kan kosten! O, die bandiet! Wat is er toen verder gebeurd?

— Wel, hij heeft je bureau, je brandkast, je loketkast open gemaakt, en tenslotte ook je sigarenkastje; hij was blijkbaar erg tevreden over je sigaren.

— Wel, dat is mij een pak van het hart! riep de gezant, bijna stikkend van woede. Het doet mij genoegen, dat mijn sigaren hem bevielen! Maar nu heb ik iets voor hem in petto, dat mij nog meer genoegen

zal doen! Hij weet nog van niets — hij kan over een paar minuten hier zijn — en ik zal hem een ontvangst bereiden, hem en zijn medeplichtige, dat hem heugen zal! O, die bandiet!

De gezant belde af, het aan zijn vrouw overlatende om uit te maken wat er gaande was, en daarop stelde hij zich in verbinding met de politie.

Maar achter in de vestibule was een man aan het vloeken en schelden.

Het was Henderson.

— Maar ik zal het hier niet bij laten! riep hij uit, terwijl hij dreigend de vuist opstak. Ik ben bedrogen, en misschien schiet ik er mijn loon wel bij in! Maar ik zal eens zien of er in Parijs geen recht is te krijgen!

En vloekend en tierend verdween hij.....

Minder evenwel om zijn recht te krijgen, dan wel om zich naar de garage te haasten en in allerijl de ren-auto van generaal Angeles naar buiten te brengen.

Hij had den grooten wagen nauwelijks buiten de koetspoort gereden, of daar kwam een huur-auto aan, die vóór het huis stil stond en waaruit Raffles en Charly stapten.

Henderson slaakte een zucht van verlichting. Hij verloor volstrekt geen tijd met uitleggingen, maar rukte het portier van zijn gesloten auto open, greep Raffles en Charly in de borst alsof het kleine kinderen waren, kwakte ze zeer onzacht op de bank, riep hun toe: „Neem mij niet kwalijk, het kwam misschien wat hard aan, maar het is voor uw bestwil!”, smeed het portier dicht, ging weer achter het stuurwiel zitten en reed als de duivel weg, naar de vlieghaven te Auteuil, juist toen aan den anderen kant van de straat een auto met eenige politiebeambten kwam aanrijden, en er op de tweede verdieping eenige ramen werden opengeworpen, waaruit een tiental hoofden staken, die een moorddadig, maar vruchteloos geschreeuw lieten hooren.

De Groote Onbekende, Charly en Henderson waren ontsnapt!

De volgende aflevering (No. 290) bevat:

De Opvolger van Professor Nicholson.

